

लग्नरुक्
Doctor Sleep

สถิติเงิน ๖๖

เขียน

โสภณา เชาววิวัฒน์กุล

แปล

เราอยู่ในช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อ

มาตรการครึ่งๆ กลางๆ ไม่ช่วยให้เกิดประโยชน์ใด

— คู่มือกลุ่มผู้ติดตามนิรนาม

หากจะมีชีวิตอยู่ เราต้องเป็นอิสระจากความโกรธ

(นั่นคือ) อภิสัทธินำเคลือบแคลงของบุรุษสตรีปกติ

— คู่มือกลุ่มผู้ติดตามนิรนาม

กล่าวนำ

FEAR (ความกลัว) ย่อมาจาก fuck everything and run

ช่างแม่ง เฟ่นเหอะ

— ภาชิตเก๋แก่ของผู้ติดสุรานิรนาม

กล่องนิกาย

๑

ในวันที่สองของเดือนธันวาคม ปีที่ชาวไร่ถั่วจากจอร์เจีย* กำลังปฏิบัติหน้าที่ใน
ทำเนียบขาว โรงแรมตากอากาศหรูแห่งหนึ่งในรัฐโคโลราโดถูกไฟเผาราบเป็น
หน้ากลอง โรงแรมโอเวอร์ลูดได้รับการประกาศว่าเสียหายโดยสิ้นเชิง หลังการ
สืบสวน หน่วยป้องกันและบรรเทาอัคคีภัยแห่งจิคาริลลาเคาน์ตีสรุปว่า ต้นเหตุ
ของเพลิงไหม้มาจากหม้อน้ำทำงานบกพร่อง โรงแรมอยู่ระหว่างปิดให้บริการช่วง
ฤดูหนาวขณะเกิดอุบัติเหตุ และมีคนอยู่ที่นั่นแค่สี่คน สามคนรอดมาได้ ส่วน
จอห์น ทอร์เรนซ์ ผู้ดูแลโรงแรมนอกฤดูทำการ เสียชีวิตระหว่างพยายามอย่าง
ล้มเหลว (เยี่ยงวีรบุรุษ) ที่จะลดแรงดันหม้อน้ำที่พุ่งไปเตะระดับวิกฤติเนื่องจาก
วาล์วลดแรงดันไม่ทำงาน

ผู้รอดชีวิตสองรายคือภรรยากับลูกชายที่ยังเล็กของผู้ดูแลโรงแรม ราย
ที่สามคือพ่อครัวประจำโรงแรมโอเวอร์ลูด ริชาร์ด ฮัลโลรานน์ ซึ่งทำงานชั่วคราว
ในฟลอริดาและเดินทางกลับมาดูชีวิตความเป็นอยู่ของครอบครัวทอร์เรนซ์
เนื่องจากสิ่งที่เขาเรียกว่า“ล้างสังฆรณ์อันแรงกล้า”บอกว่าครอบครัวนี้กำลังเดือดร้อน
ผู้ใหญ่ที่รอดชีวิตทั้งสองรายได้รับบาดเจ็บค่อนข้างสาหัสจากแรงระเบิดมีเพียง
เด็กน้อยเท่านั้นที่ปลอดภัยไร้รอยขีดข่วน

อย่างน้อยก็ทางร่างกาย

* Jimmy Carter (ค.ศ. ๑๙๒๔-) ประธานาธิบดีคนที่ ๓๙ ของสหรัฐอเมริกา เขาเคยดูแลธุรกิจไร่ถั่ว
ของครอบครัวก่อนจะลงเล่นการเมือง

๒

เวนดี้ ทอร์เรนซ์ กับลูกชายได้รับเงินชดเชยเพื่อระงับข้อพิพาทจากบริษัทซึ่งเป็นเจ้าของโอเวอร์ลูด มันไม่ใช่เงินก้อนใหญ่ แต่ก็เพียงพอให้ทั้งคู่ประทังชีวิตไปได้ในช่วงเวลาสามปีที่เวนดี้ไม่สามารถทำงานเพราะมีอาการบาดเจ็บที่หลัง ทนายที่เวนดี้ไปขอคำปรึกษาบอกว่าถ้าเธอยินดีตั้งเรื่องไว้และใช้ไม้แข็ง เธออาจได้เงินมากกว่านี้อีกมาก เพราะบริษัทกำลังรื้อร่นที่จะหลีกเลี่ยงคดีความในชั้นศาล แต่เวนดี้คิดเหมือนบริษัท สิ่งเดียวที่เธอต้องการคือการทิ้งฤดูหนาวหายนะในโคโลราโดไว้ข้างหลัง เดี่ยวเธอก็หาย เธอว่า แล้วก็จริงดังนั้น แม้ว่าอาการบาดเจ็บที่หลังจะตามรังควานจนจบจนวาระสุดท้ายของชีวิตเธอก็ตาม กระดูกสันหลังที่แตกละเอียดและซี่โครงที่หักได้รับการรักษาจนหายดี แต่พวกมันไม่เคยหยุดกรีดร้อง

วินิเฟรดและแดเนียล ทอร์เรนซ์ ไปใช้ชีวิตในแถบภาคใต้ตอนกลางอยู่ระยะหนึ่ง หลังจากนั้นจึงอพยพลงมาตั้งถิ่นฐานที่เมืองแทมปา บางครั้งดิคฮิลล์โรน (เจ้าของलगงสังหรณ์อันแรงกล้า) จะเดินทางขึ้นมาจากเมืองคีย์เวสต์เพื่อเยี่ยมทั้งคู่ โดยเฉพาะหนูน้อยแดนนี่ ทั้งคู่ผูกพันกัน

เช้ามีดวันหนึ่งในเดือนมีนาคม ๑๙๘๑ เวนดี้โทรศัพท์หาดิคและถามว่าจะมาหาเธอได้ไหม เธอเล่าว่าแดนนี่มาปลุกเธอกลางดึกและบอกว่าอย่าเข้าไปในห้องน้ำ

หลังจากนั้นเด็กชายก็ไม่ยอมอธิบายเหตุผลอีกเลย

๓

เด็กชายตื่นขึ้นมากลางดึกและรู้สึกปวดฉี่ ข้างนอกลมแรง อากาศอบอุ่นตามปกติของฟลอริดา แต่เขาไม่ชอบเสียงนั้น และคิดว่าจะไม่มีวันชอบมัน มันทำให้เขานึกถึงโรงแรมโอเวอร์ลูด ที่ที่ความผิดปกติของหมอน้ำคือสิ่งที่อันตรายน้อยที่สุดแล้ว

แดนนี่กับแม่อาศัยอยู่ในอพาร์ทเมนต์แบบแบ่งเช่าอันคับแคบบนชั้นสองของอาคาร เด็กชายก้าวออกจากห้องเล็กๆ ติดกับห้องนอนแม่แล้วเดินตัดทางเดินลมพัดกระโชกอย่างรุนแรง ต้นปาล์มที่กำลังจะตายข้างตึกสั่นใบระว่ว เสียงของมันฟังคล้ายเสียงโครงกระดูก สองแม่ลูกจะเปิดประตูห้องน้ำทิ้งไว้เสมอเวลาไม่มีใครอาบน้ำหรือใช้ห้องน้ำ เนื่องจากตัวลืกละเลย คืนนี้ประตูปิดอยู่ แต่ไม่ใช่เพราะแม่ของเขาอยู่ในนั้น ต้องขอบคุณบาดแผลบนหน้าผากที่เวนดี้ได้จากโรงแรมโอเวอร์ลูด ทุกวันนี้เธอนอนกรนที่ ี่แผ่วเบา และแดนนี่ได้ยินเสียงนั้นดังตลอด

ออกมาจากห้องนอนของเธอ

อิม แม่แผลอปิดมันเข้า ก็เท่านั้นแหละ

แต่เขารู้ดีตั้งแต่ตอนนั้นแล้ว (เด็กชายมีลางสังหรณ์และญาณหยั่งรู้แกร่งกล้าเช่นกัน) แต่บางครั้งคุณต้องพิสูจน์ด้วยตัวเอง บางครั้งคุณต้องเห็นกับตา นี่คือนี่สิ่งที่เขาเรียนรู้จากห้องหนึ่งบนชั้นสองของโรงแรมโอเวอร์ลูด

แดนนี่ยืนแขนที่ดูเหมือนจะยาว ยืด และ ยวบยาบเกินไปออกมาหมุนลูกบิดเปิดประตู

ผู้หญิงจากห้อง ๒๑๗ อยู่ตรงนั้นเหมือนกับเขารู้มาตลอด เธอนั่งเปลือยอยู่บนโถชักโครก ขาทั้งสองถ่างอ้า ต้นขาชิดเขี้ยวบวมเป่งเหมือนใกล้จะปริเต็มที ทรวงอกเขียวๆ ห้อยโถงเทงเหมือนลูกโป่งแพบๆ พุ่มขนใต้ท้องน้อยเป็นสีเทา ดวงตาของเธอเป็นสีเทาเช่นกัน มันดูเหมือนกระจกที่ทำจากเหล็กกล้า เธอเห็นเขาแล้ว ริมฝีปากเหี้ยมดุดองแสบะยี้ม

จกหลับตา ดิค ฮัลโลรานน์ เคยบอกไว้เมื่อเนิ่นนานมาแล้ว ถ้าเธอเห็นอะไรอย่างจกหลับตา บอกตัวเองว่ามันไม่อยู่ตรงนั้น และเมื่อเธอลืมตาขึ้นมาอีกครั้ง สิ่งนั้นจะหายไป

แต่วิธีนี้ใช้ไม่ได้ผลในห้อง ๒๑๗ ตอนเขาทำขวบ และตอนนี้ก็จะได้ผลเช่นกัน แดนนี่รู้ เขาได้กลิ่นเธอ ร่างที่อยู่ตรงหน้ากำลังเฝ้า

ผู้หญิงคนนั้นซึ่งเขารู้ว่าชื่อมิลลิสแมสซีย์ ยกเท้าสีม่วงคล้ำขึ้นมางัดคุ้ยมือทั้งสองยื่นมาหาเขา เนือบนท้องแขนห้อยร่องแรงเงาใกล้ขาด เธอกำลังยี้มในแบบที่คุณจะยี้มยามเจอเพื่อนเก่า หรืออะไรสักอย่างที่ชวนให้น้ำลายสอ

แดนนี่ปิดประตูอย่างเบามือและถอยออกมา สีหน้าในตอนนั้นอาจทำให้คนเข้าใจผิดว่าเขาอยู่ในความสงบ เด็กชายจ้องตาไม่กะพริบเมื่อลูกบิดประตูหมุนไปทางขวา...ซ้าย...ขวาอีก...แล้วก็หยุด

ตอนนี้เขาอายุแปดขวบ และอย่างน้อยก็สามารถคิดอ่านอย่างมีเหตุผล แม้ในยามที่หวาดกลัวอย่างถึงขีดสุดก็ตาม ส่วนหนึ่งเป็นเพราะลึกๆ แล้วเขาเฝ้ารอสิ่งนี้มาโดยตลอด แม้จะคิดอยู่เสมอว่าผู้ที่มาปรากฏตัวจะเป็นไฮเรซ เดอร์วอร์ดหรือไม่ก็บาร์เทนเดอร์คนที่พ่อของเขาเรียกว่าลอร์ด เขาน่าจะรู้ว่าเป็นมิลลิสแมสซีย์ตั้งแต่ก่อนที่เธอจะโผล่มา เพราะในบรรดาอมนุษย์ที่โรงแรมโอเวอร์ลูด เธอร้ายกาจที่สุด

สมองด้านที่มีเหตุผลบอกแดนนี่ว่าเธอเป็นแค่เศษเสี้ยวของฝันร้ายที่เขาจำไม่ได้ ซึ่งติดตามเขาออกมาจากภาวะหลับใหลและเดินตัดทางเดินมาที่ห้องน้ำ สมองส่วนนี้ยืนยันว่า ถ้าเปิดประตูอีกครั้ง เขาจะพบว่าไม่มีอะไรอยู่ในนั้นเลย

ในห้องน้ำต้องไม่มีอะไรแน่เมื่อเขาตื่นเต็มที่แล้วอย่างนี้ แต่สมองอีกส่วน ส่วนที่ส่องแสงรู้ดีกว่านั้น โรงแรมโอเวอร์ลุคยังไม่หมดธุระกับเขา อย่างน้อยหนึ่งในดวงวิญญาณอาฆาตที่ลึกลับ ณ ที่แห่งนั้นก็ติดตามเขามาจนถึงฟลอริดา ครั้งหนึ่งเขาพบผู้หญิงคนนั้นนอนลาง้างอยู่ในอ่างอาบน้ำ เธอลุกออกมาและพยายามใช้นิ้วมือหมิ่นกลืนคาบปล่า (แต่แข็งแรงเป็นบ้า) ทำให้เขาหายใจไม่ออก ถ้าเขาเปิดประตูห้องน้ำตอนนี้ เธอจะจัดการภารกิจให้เสร็จสิ้น

แดนนี่ยอมพบกันครึ่งทางด้วยการเอาหูแนบกับประตู ที่แรกไม่มีอะไร แต่แล้วเขาก็ได้ยินเสียงหนึ่งแผ่วๆ

เล็บมือไร้ชีวิตกำลังตะกุยไม้

แดนนี่ก้าวขาที่ขาหนีบเข้าไปในครัว ปีนขึ้นไปยืนบนเก้าอี้ และฉีใส่อ่างล้างจาน จากนั้นเด็กชายไปปลุกแม่และบอกว่าอย่าเข้าไปในห้องน้ำ เพราะมีสิ่งชั่วร้ายแฝงกายอยู่ในนั้น เมื่อจัดการเสร็จ เขาก็กลับขึ้นเตียงและฝังกางไว้ใต้ผ้านวม เขาอยากอยู่ตรงนี้ตลอดไป และจะลุกขึ้นมาเฉพาะเวลาเดินไปที่อ่างล้างจาน เขาเตือนแม่แล้ว และไม่สนใจที่จะพูดด้วยอีก

แม่รู้ดีเกี่ยวกับเรื่องที่เราไม่ควรพูดถึง มันเกิดขึ้นหลังจากแดนนี่เข้าไปผจญภัยในห้อง ๒๑๗ โรงแรมโอเวอร์ลุค

“ลูกอยากคุยกับดิฉันไหมจ๊ะ”

เด็กชายนอนอยู่บนเตียง ตามองขึ้นมาที่แม่ แล้วพยักหน้า เวนดีรีบทไรศัพท์ทันที แม้ว่าตอนนั้นจะเป็นเวลาตีสี่

วันรุ่งขึ้นดิฉันก็มาถึง เขาหอบหิ้วของบางอย่างติดมือมาฝากแดนนี่ด้วย มันเป็นของขวัญ

๕

หลังจากเวนดีโทร.หาดิฉัน ซึ่งเธอทำทุกอย่างให้แน่ใจว่าลูกชายได้ยินตอนเธอพูดโทรศัพท์ แดนนี่ก็กลับไปนอนต่อ แม้ว่าตอนนี้เขาจะอายุแปดขวบและอยู่เกรดสาม แต่ก็ยังติดนิสัยดูดนิ้วหัวแม่มืออยู่ เวนดีเจ็บปวดทุกครั้งที่เห็นลูกชายทำแบบนั้น เธอเดินไปที่ประตูห้องน้ำและยืนมองมันนิ่ง เธอกลัว แดนนี่ทำให้เธอกลัว แต่เธอต้องทำธุระ และไม่มีความคิดที่จะใช้อ่างล้างจานเหมือนที่ลูกชายทำ เวนดีย่นจมูกเมื่อนึกภาพตัวเองงโย่งหยกบนขอบเคาน์เตอร์และหย่อนบันทึยเหนือจานซามกระเบื้อง (แม้ว่าที่บ้านจะไม่มีจานซามกระเบื้องดี ๆ ก็ตามที)

เวนดีถือก้อนที่หยิบจากกล่องเครื่องมือใบเล็กๆ ซึ่งเหมาะสำหรับหญิงม่ายเช่นเธอไว้ในมือข้างหนึ่ง เธอเงื้อมันขึ้นขณะที่หมุนลูกบิดและผลักประตูเข้าไป ใน

ห้องน้ำว่างเปล่า ก็แน่ละสิ แต่ฝารองนั่งของโถชักโครกถูกยกกลง เธอไม่เคยทิ้งมันไว้ในสภาพนั้นก่อนเข้านอน เพราะรู้ว่าถ้าแดนนี่เดินสะโหลสะเหลเข้ามาในสภาพตื่นแคสลิปเปอร์เซนต์ มีความเป็นไปได้สูงที่เขาจะลืมหักฝาขึ้นและฉีรดมัน นอกจากนั้นในห้องนี้ยังมีกลิ่นหนึ่งโชนยเตะจมูก กลิ่นเหม็นเหมือนมีหนูตายในฝาผนัง

เธอก้าวเข้าไปก้าวหนึ่ง แล้วก็สองก้าว เหมือนเห็นอะไรเคลื่อนไหว เธอเหวี่ยงตัวกลับทันที เงื้อก้อนในท่าพร้อมหวดใคร...

(หรืออะไร)

ก็ตามที่ซ่อนอยู่หลังประตู ปรากฏว่าเป็นแค่เงาของเธอเอง กลัวเงาตัวเอง บางครั้งผู้คนจะค่อนข้างขอด แต่ใครจะมีสิทธิ์รู้สึกแบบนั้นมากไปกว่าเวนดี้ ทอร์เรนส์ หลังจากสิ่งที่เธอเห็นและพญามา เวนดี้รู้ว่าแม้แต่เงาก็อาจจะมีอันตรายได้ พวกมันมีฟัน

ในห้องน้ำไม่มีใคร แต่มีคราบเปื้อนสีแปลกๆบนฝารองนั่งกับอีกจุดบนม่านกันอ่างอาบน้ำ คราบอุจจาระคือสิ่งแรกที่แวบเข้ามาในหัว แต่เธอไม่ควรเป็นสิมว่องมเหลื่อง เธอเพ่งมองมันด้วยความตั้งใจมากกว่าเดิม แล้วจึงเห็นเศษเนื้อกับผิวหนังเน่าๆปนอยู่ในนั้น มีคราบเปื้อนแบบเดียวกันบนพรมปูพื้นห้องน้ำ จุดนี้เป็นรูปรอยเท้า เธอคิดว่ามันลึกและเรียวงามเกินกว่าจะเป็นรอยเท้าของผู้ชาย

“โอ พระเจ้า” เวนดี้ครวญเสียงแผ่ว

สุดท้ายเธอก็ไปลงเอยที่อ่างล้างจาน

๕

เวนดี้เคຍันจะຍอลูกชายให้ลุดจากเตียงนอนตอนเที่ยงวัน เธอประสบความสำเร็จในการทำให้เขายอมกินซูปถั่วเล็ก ๆ กับแซนด์วิชเนยถั่วครึ่งชิ้น แต่หลังจากนั้นเด็กชายก็กลับไปนอนต่อ เขายังไม่ยอมพูด ฮัลโลวานน์มาถึงตอนห้าโมงเศษด้วยรถคาดีลแลคส์แดงที่ทุกวันนี้กลายเป็นรถโบราณ (แต่ได้รับการบำรุงรักษาอย่างดี และขัดเงาแวบจนตาแทบบอด) เวนดี้ยืนอยู่ข้างหน้าต่าง ฝ้ารอกและชะเง้อมองด้วยใจจดจ่อเหมือนที่เคยรอและคอยมองแจ็ก ผู้เป็นสามี หวังให้เขากลับมาบ้านในสภาพที่อารมณ์ดีและไม่เมา

เธอวิ่งลงบันไดและเปิดประตูตอนที่ติดกำลังจะกดกริ่งที่ติดป้ายว่า **ทอร์เรนซ์ ๒ เอ** ชายชราทางแขน เวนดี้โผล่เข้าไปทันที และหวังว่าเขาจะโอบเธอไว้อย่างน้อยอย่างน้อยสักชั่วโมงหนึ่ง หรืออาจจะสอง

ติดคัลยาวงแขนและจับหัวไหล่เธอ ดันเธอไว้ในระยะสุดแขน “คุณดูดีนะ

เวนดี้ หนูน้อยเป็นยังงี้บ้าง เขายอมพูดหรือยัง”

“ยังคง แต่เขาจะพูดกับคุณแน่ ช่วงแรกอาจไม่ยอมพูดออกมาดังๆ แต่คุณสามารถ...” แทนที่จะพูดให้จบประโยค เวนดี้ทำมือเป็นรูปป็นและเล็งไปที่หน้าผากดิด

“ไม่จำเป็นหรอก” ชายชาวพูด รอยยิ้มเผยให้เห็นฟันปลอมขาวจั๊วะชุดใหม่ โรงแรมโอเวอร์ลูดช่วงชิงฟันปลอมชุดเก่าของเขาไปเกือบหมดปากในคืนที่หมอน้ำระเบิด แจ็ก ทอร์เรนซ์ หวดค้อนไม้ที่พรางฟันปลอมไปจากปากของดิด และพรางความสามารถในการเดินแบบไม่ต้องลากเท้าไปจากเวนดี้ แต่ทั้งคู่เข้าใจดีว่าตัวการที่แท้จริงคือโรงแรมโอเวอร์ลูด “พลังของแดนนี่แข็งแกร่งมากครับ เวนดี้ ถ้าเขาอยากปิดป้องตัวเองจากผมละก็ เขาทำได้แน่นอน ผมรู้จักประสบการณ์ของผม อีกอย่าง มันจะดีกว่าถ้าเราพูดกันด้วยปากตามปกติ ดีสำหรับตัวเขาเอง ที่นี้เล่ามาให้หมดว่าเกิดอะไรขึ้น”

หลังจากเล่าจบ เวนดี้ก็พาดิดไปที่ห้องน้ำ เธอทิ้งคราบเปื้อนไว้ในสภาพเดิมเพื่อให้เขามาดูด้วยตาตัวเอง เช่นเดียวกับตำรวจสายตรวจที่รักษาที่เกิดเหตุ อาชญากรรมไว้ให้ทีมนิติวิทยาศาสตร์ ที่นี้มีอาชญากรรมเกิดขึ้นจริงๆ เป็นอาชญากรรมที่ลูกชายของเธอตกเป็นเหยื่อ

ดิดเพ่งมองอยู่นานโดยไม่แตะต้องมัน จากนั้นพยักหน้า “ไปดูกันดีกว่าว่าแดนนี่ตื่นและพร้อมจะพูดหรือยัง”

เด็กชายยังไม่ตื่น แต่เวนดี้ใจชื้นขึ้นเมื่อเห็นสีหน้าดีใจของลูกชายตอนที่เขาเห็นว่าใครนั่งอยู่ข้างๆ บนเตียงนอนและกำลังเขย่าหัวไหล่ของเขาอยู่

(ไ้ แดนนี่ ฉันมีของขวัญมาฝากด้วยนะ)

(ไม่ใช่วันเกิดผมซะหน่อย)

เวนดี้จับตามองทั้งคู่ เธอรู้ว่าพวกเขาคุยกันอยู่ แต่ไม่รู้เรื่องอะไร

ดิดเปล่งเสียง “ลุกขึ้นเถอะ หนูน้อย ไปเดินเล่นชายหาดกัน”

(ดิด เธอกลับมาแล้วอะ มีซิสแมสซียี่ห้อ ๒๑๗ กลับมาแล้ว)

ดิดเขย่าหัวไหล่เด็กชายอีก “พูดออกมาดังๆสิ แดน เธอกำลังทำให้แม่กลัวนะ”

แดนนี่ยอมพูด “ไหนล่ะอะ ของขวัญของผม”

ดิดยิ้ม “ค่อยๆช้า ฉันอยากได้ยินเสียงเธอ เวนดี้ก็เหมือนกัน”

“ใช่จ๊ะ” เวนดี้กัดฟันพูดออกมาได้แค่นั้น ไม่อย่างนั้นพวกเขาจะได้ยินว่าเสียงเธอสิ้นและกังวล เธอไม่ต้องการให้เป็นแบบนั้น

“ระหว่างที่เราออกไปข้างนอก คุณน่าจะทำความสะอาดห้องน้ำเสียหน่อย”

ดิคบอกเวนต์ “คุณมีถุงมียางไหม”

เธอพยักหน้า

“ดี ใช่ค่ะ”

๖

ชายหาดอยู่ห่างไปสองไมล์ ลานจอดรถถูกล้อมไว้ด้วยร้านขายสินค้าราคาถูกราคาถูกที่ถูกที่มีไว้ดึงดูดนักท่องเที่ยวริมหาด อาทิเช่น ร้านพันเนลเค้กที่ได้รับสัมปทานแพ่งฮ็อตดอก ร้านขายของที่ระลึก อย่างไรก็ตาม นี่คือช่วงปลายฤดูท่องเที่ยว และไม่มีผู้ค้ารายใดทำเงินได้มากนัก พวกเขาแทบจะเป็นกลุ่มเดียวที่ครองหาดนี้ระหว่างนั่งรถมาจากอพาร์ทเมนต์ แดนนี่ปกครองของขวัญไว้บนตัก มันอยู่ในกล่องทรงสี่เหลี่ยมผืนผ้า ค่อนข้างหนัก และห่อด้วยกระดาษสีเงิน

“เธอแกะดูได้หลังจากเราคุยกันสักหน่อยแล้ว” ดิคบอกเด็กชาย

ทั้งคู่เดินและยออดคลื่อนบนพื้นทรายที่จับตัวแน่นและต้องแสงระยิบ แดนนี่ต้องเดินช้าๆ เพราะดิคอายุค่อนข้างมากแล้ว สักวันเขาจะตาย อาจจะในเร็ววันนี้ด้วยซ้ำ

“ฉันยังอยู่ได้อีกสองสามปีนะ” ดิคพูดขึ้น “ไม่ต้องห่วงเรื่องนั้น ที่นี้เล่าเรื่องเมื่อคืนให้ฉันฟังหน่อย แล้วอย่าข้ามอะไรไปเป็นอันขาด”

มันใช้เวลาไม่นาน ส่วนที่ยากที่สุดสำหรับแดนนี่คือการสรรหาถ้อยคำมาอธิบายความกลัวสุดชั่วหัวใจที่รู้สึกในขณะนั้น รวมถึงความมั่นใจที่อัดแน่นจนเขาแทบหายใจไม่ออก ตอนนี้อะไรเขาเจอแล้ว และจะไม่มีวันจากไป แต่เพราะนี่คือดิค แดนนี่จึงไม่จำเป็นต้องใช้คำพูด แม้ว่าจะพอนึกออกบ้างบางคำก็ตาม

“เธอจะกลับมาอะ ผมรู้ว่าเธอจะกลับมา เธอจะกลับมาซ้ำแล้วซ้ำอีกจนกว่าจะได้ตัวผม”

“เธอจำตอนที่เราเจอกันได้ไหม”

แม้จะแปลกใจกับหัวข้อสนทนาที่เปลี่ยนไป แต่แดนนี่ก็พยักหน้า ฮัลโล-รานน์เป็นคนพาเขาไปกับพ่อแม่เดินดูโรงแรมในวันแรกที่พวกเขาไปถึงโอเวอร์ลูด นั่นดูเหมือนจะผ่านมานานเหลือเกิน

“แล้วจำครั้งแรกที่ฉันพูดในหัวเธอได้ไหม”

“จำได้ค่ะ”

“ฉันพูดว่ายังไง”

“คุณถามผมว่าอยากไปฟลอริดากับคุณไหม”

“ถูกต้อง และเธอรู้สึกยังไงที่รู้ว่าตัวเองไม่โดดเดี่ยวอีกต่อไป รู้ว่าเธอไม่ใช่

คนเดียวที่เป็นแบบนี้”

“สุดยอดฮะ” แดนนี่ตอบ “สุดยอดสุดๆ”

“ใช่” ฮัลโลรานน์ว่า “ใช่ มันสุดยอดสุดๆแน่นอน”

ทั้งคู่เดินกันไปเจียบๆ ครู่หนึ่ง นกตัวเล็กๆ ที่แม่ของแดนนี่เรียกว่าจอม
สอรู้ผลุบเข้าและโผล่ออกจากเกลียวคลื่น

“เคยคิดไหมว่ามันตลกดีเหมือนกันนะ ที่ฉันโผล่มาตอนที่เธอต้องการฉัน
พอดี” ชายชวาก็มองแดนนี่และยิ้มให้ “ไม่หรอก มันไม่ตลก ทำไม่ถึงจะตลก
ล่ะ ตอนนั้นเธอเป็นแค่เด็กตัวนิดเดียว แต่ตอนนี้เธอโตขึ้นนิดหน่อยแล้ว โตขึ้น
เยอะในบางมุม ฟังฉันนะ แดนนี่ โลกนี้มีวิธีการรักษาสิ่งต่างๆ ให้อยู่ในภาวะสมดุล
ฉันเชื่ออย่างนั้น มีสุภาษิตบทหนึ่งกล่าวว่า เมื่อนักเรียนพร้อม ครูก็จะปรากฏตัว
ฉันเป็นครูของเธอ”

“คุณเป็นมากกว่านั้นเยอะ” แดนนี่พูด ยื่นมือไปจับมือดิค “คุณเป็น
เพื่อนผม คุณช่วยชีวิตพวกเรา”

ดิคไม่สนใจคำพูดนี้...หรืออาจจะทำเหมือนไม่สนใจ “ยายของฉันก็ส่องแสง
ได้เหมือนกัน จำได้ไหมที่ฉันเคยเล่าให้ฟัง”

“ฮะ คุณบอกว่าคุณกับยายคุยกันได้ตั้งนานโดยไม่ต้องเปิดปากพูดเลย
ด้วยซ้ำ”

“ถูกต้อง ยายเป็นคนสอนฉัน และยาย ทวดของยายก็สอนยายมาอีกที
ตั้งแต่สมัยที่ยังมีทาสโนว์เอนะ สักวันนะ แดนนี่ จะถึงที่ที่เธอต้องเป็นครูบ้าง
นักเรียนจะปรากฏตัว”

“ถ้าผมไม่เสร็จมิสซิสแมสซีย์ซะก่อนนะฮะ” แดนนี่พูดด้วยสีหน้าอกบุญ
ไม่รับ

ทั้งคู่มาหยุดที่ม้านั่งตัวหนึ่ง ดิคทิ้งตัวลงนั่ง “ฉันไม่กล้าไปไกลกว่านี้แล้ว
กลัวว่าจะเดินกลับไม่ไหว มานั่งข้างๆ ฉันนี่มา ฉันอยากเล่าเรื่องหนึ่งให้เธอฟัง”

“ผมไม่อยากฟังเรื่องอะไรทั้งนั้น” แดนนี่ว่า “เธอจะกลับมา คุณไม่เข้าใจ
หรือฮะ เธอจะกลับมาแล้วกลับมาอีก แล้วก็กลับมาอีก”

“ปิดปากซะ แล้วเปิดหู ทำตามที่คุณบอก” ดิคยิ้มแฉ่งเขียว เผยฟันปลอม
ชุดใหม่วาววับ “ฉันคิดว่าเธอจะเข้าใจประเด็น เธอไม่ใช่เด็กโง่งนี่ หนูหน่อย”

แม่ของแมดดิคคนที่ส่องแสงได้พำนักอยู่ที่เมืองเคลียร์วอเตอร์ ดิคเรียกเธอว่า
คุณยายขาว แน่นอนว่าไม่ใช่เพราะเธอเป็นคอเคเซียน แต่เพราะเธอเป็น คนดี

พ่อของพ่อของดิคอยู่ในชุมชนชนบทชื่อตันบริ ในรัฐมิสซิสซิปปี ซึ่งห่างจากเมือง ออกซฟอร์ดไปไม่เท่าไร ภรรยาของชายชราเสียชีวิตนานก่อนที่ดิคจะเกิด สำหรับ ชายผิวสีในชุมชนแห่งนั้นในยุคนั้น ถือว่าเขาเป็นคนมีฐานะ เขาเป็นเจ้าของกิจการ สถานประกอบพิธีศพแห่งหนึ่ง ดิคกับพ่อแม่เดินทางไปเยี่ยมเขาปีละสี่ครั้ง และดิค ฮัลโลรานน์ ในวัยเด็กก็เกลียดการไปเยี่ยมเยียนพวกนี้มาก เด็กชาย กลัวแอนดี้ ฮัลโลรานน์ สุดขีดหัวใจและเรียกเขาว่าปู่ดำ แต่ก็แค่นี้ใจเท่านั้น การพูดคำนี้ออกมาดังๆ จะทำให้เขาโดนตบปาก

“เธอรู้จักพวกชอบเด็กไหม” ดิคถามแดนนี่ “ผู้ชายที่ชอบมีเซ็กส์กับเด็กๆ นะ”

“คิดว่างั้นหะ” แดนนี่ตอบอย่างระมัดระวัง แ่นละ เขารู้ว่าต้องไม่พูด กับคนแปลกหน้าและห้ามขึ้นรถไปกับใคร เพราะคนพวกนั้นอาจทำมีดมีร้ายกับเขา

“เอ้อ ตาเฒ่าแอนดี้เล่าร้ายกว่าพวกนั้นเสียอีก เขาซาดีส์อย่างร้ายกาจ ด้วย”

“คืออะไรหะ”

“คนที่สนุกกับการทำให้คนอื่นเจ็บปวด”

แดนนี่พยักหน้าเข้าใจทันที “เหมือนแฟรงก์ ลิสโทรน ที่โรงเรียน เขา ชอบจับเด็กคนอื่น ๆ บิดแขนและล็อกคอเอามะเหงกไถหัว ถ้าเขาทำเราร้องไห้ไม่ได้ เขาจะหยุด แต่ถ้าทำได้ เขาไม่มีทางหยุด”

“แย่งจิงนะ แต่เรื่องนี่แยกว่า”

ดิคปรับตัวเองไปสู่ภาวะที่คนเดินผ่านไปมาอาจจะคิดว่าเขากำลังนั่งเงิบ แต่ในความเป็นจริงเรื่องราวต่างๆ ยังคงพรุ้งพรุ้งทั้งในรูปแบบของภาพและถ้อยคำ แดนนี่มองเห็นปู่ดำ ชายร่างสูงสวมสูทสีดำพอกๆ กับสีผิว และมีหมวกแบบ พิเศษ...

(เฟโดรา)

สวมศีรษะ เด็กชายเห็นฟองน้ำลายเล็กๆ จุกอยู่ตรงมุมปากชายชราตลอดเวลา รวมทั้งดวงตาที่มีขอบตาแดงก่ำเหมือนหมดสิ้นเรี่ยวแรงหรือเพ็งร้องไห้มา หมดๆ แดนนี่เห็นชายชราอึดอัดขึ้นมาตั้งแต่บัดนี้ ดิคเด็กกว่าเขาในปัจจุบัน อาจไล่เลี่ยกับเขาราวฤดูหนาวที่โอเวอร์ลูดครั้งนั้น ถ้าทั้งคู่ไม่ได้อยู่ตามลำพัง ชายชราอาจแคจกั๊ แต่ถ้ายู่กันสองต่อสองเมื่อไหร่ ตาเฒ่าจะใช้มือข้างหนึ่งล้วง หว้างขาหลานชายแล้วขยำไช้จนดิคนึกว่าตัวเองจะหมดสติไปเพราะความเจ็บปวด

“แกชอบไหม” ปู่แอนดี้จะหอบหายใจใส่รูหูเด็กชายดิค ลมหายใจคลุ้ง กลิ่นบุหรี่และเหล้าสก๊อตช์ไวต์ฮอर्स “ต้องชอบอยู่แล้ว เด็กผู้ชายชอบกันทุกคน

แต่ต่อให้ไม่ชอบก็ห้ามไปบอกใคร เพราะถ้าแกปากโป้ง ฉันจะเล่นงานแกให้จิ้งหนับ
 ฉันจะเผาแกทั้งเป็น”

“แม่แอ๊ย” แदनนี่ร้อง “แยะชะมัด”

“ยังมีอีกนะ” ดิคพูด “แต่ฉันจะเล่าให้เธอฟังแค่เรื่องเดียว ปู่จ้างผู้หญิง
 คนหนึ่งมาช่วยงานบ้านหลังจากย่าตาย เธอทำความสะอาดและทำอาหาร พอถึง
 มื้อเย็น เธอจะยกทุกอย่างออกมาตั้งโต๊ะพร้อมกันทีเดียว ตั้งแต่สลัดยันของหวาน
 เพราะปู่ดำเฒ่าชอบให้เป็นแบบนี้ ของหวานจะเป็นเค้กหรือพุดดิ้งเสมอ จัดไว้
 บนจานแบนหรือจานเล็กๆ ข้างจานหลัก เพื่อให้เรามองเห็นและอยากกินระหว่าง
 ที่สวปามากเดนอื่นๆ กฎเหล็กและกฎแรกของปู่คือ เธอมองของหวานได้ แต่
 กินไม่ได้ จนกว่าจะกวาดเนื้อทอด ถั่วต้ม และมันบดจนไม่เหลือแม้แต่เศษ
 ถึงขั้นต้องซับน้ำเกรวี่ทุกหยดบนจานด้วยผ้า ซึ่งมันก็จับตัวเป็นก้อนและแทบไม่มี
 รสชาติ ถ้าจานยังไม่เกลี้ยง ปู่ดำจะส่งขนมปังก้อนใหญ่ให้ฉันและบอกว่า ‘ใช้ไอ้
 ชับชะ เจ้าคนน้อยดึกก็’ ทำให้ฉันแกงวับเหมือนหมาเลีย’ ปู่เรียกฉันแบบนี้
 เจ้าคนน้อยดึกก็”

“บางครั้ง ไม่ว่าจะทำยังไงฉันก็จัดการได้ไม่หมด แล้วก็อดกินเค้กหรือ
 พุดดิ้ง ปู่จะรวบไปกินเอง หรือบางทีที่ฉันจัดการอาหารเย็นได้หมดเกลี้ยง ฉันก็
 พบว่าปู่ขี้ก้นบุหรืลงในจานเค้กหรือพุดดิ้งวานิลลาของฉัน ปู่ทำได้เพราะนั่งติดกับ
 ฉันตลอด แกจะทำเหมือนมันเป็นมุกตลกที่ซ้ำเสียเต็มประดา ‘ตายโหง คลาด
 ที่เขี่ยไปได้ไงเนี่ย’ ปู่จะพูดแบบนี้ แมกับพ่อฉันไม่เคยหยุดเรื่องนี้ได้เลย แม้ว่า
 ทั้งสองคนจะต้องรู้แน่นอนว่า ต่อให้เป็นมุกก็ไม่สมควรเอามาเล่นกับเด็กเล็กๆ
 พ่อกับแม่เลยแค่ทำเหมือนมันเป็นมุกตลกไปด้วย”

“แยะจริงๆ เลยนะชะ” แदनนี้ออกความเห็น “พ่อแม่คุณควรรู้เพื่อคุณลิ
 แด่ผมยังทำแบบนี้เลย พ่อผมก็จะทำเหมือนกัน”

“พวกเขากลัวปู่ แล้วก็มีความชอบธรรมที่จะกลัวด้วย แอนดี้ ฮัลโลรานน์
 เป็นจอมขยาไซ่ที่ชั่วช้าสามัญ แกจะพูดว่า ‘เฮลิ ดึกก็ กินๆ เข้าไปเถอะน่า
 ไม่ตายหรอก’ ถ้าฉันยอมกินสักคำ แกจะบอกฉันนี่... นั่นคือชื่อแม่บ้านนะ แก
 จะบอกให้เธอxygenของหวานชิ้นใหม่มาเปลี่ยนให้ แต่ถ้าฉันไม่ยอมแตะ มันก็จะวาง
 เชื้ออยู่อย่างนั้น สถานการณ์หนักข้อจนฉันกินอาหารไม่หมดเพราะท้องปวดมวน
 ไปหมด”

“คุณน่าจะย้ายเค้กหรือพุดดิ้งไปไว้อีกด้าน” แदनนี่ว่า

“ฉันลองแล้ว แนะละ ฉันไม่ได้โง่ตั้งแต่เกิดหรอกนะ แต่ปู่จะย้ายมันกลับมา
 แล้วบอกว่าของหวานควรอยู่ฝั่งขวา” ดิคเว้นระยะครุ่นหนึ่ง ทอดสายตาออกไปยัง

ผืนน้ำ เรือสีขาวลำนายกำลังแล่นเอื่อยๆ ตัดเส้นคันระหว่างท้องฟ้ากับอ่าวเม็กซิโก “บางครั้งเวลาปู่เจอฉันอยู่คนเดียว แกจะกอดฉันทีหนึ่ง และครั้งหนึ่งฉันบอกว่าจะไปฟ้องพ่อถ้าแกไม่เลิกตอแยฉัน ผลคือ ปู่เอาบุหรี่จี้เท้าฉันและบอกว่า ‘เอาเรื่องนี้ไปฟ้องมันด้วย แล้วดูว่าชีวิตแกจะมีอะไรดีขึ้นหรือเปล่า พ่อแกรู้จักวิธีของฉันดี และรับรองว่าฉันจะไม่มีทางบริปากพูดแม้แต่คำเดียว เพราะมันเป็นคนแหย แกมันอยากได้เงินที่ฉันเก็บไว้ในธนาคารตอนฉันตายด้วย ซึ่งฉันยังไม่คิดจะตายในเร็ววันนี้หรอก’”

แดนนี่ฟังแล้วถึงกับตาโตด้วยความตกตะลึง เขาเคยคิดมาตลอดว่า เรื่องของบลูเบียร์ด^๒ เป็นที่สุดแห่งความน่ากลัวตลอดกาล น่ากลัวที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ แต่เรื่องนี้เลวร้ายกว่า เพราะมันเป็นเรื่องจริง

“บางครั้งปู่จะบอกฉันว่าแกรู้จักชายโหดคนหนึ่ง ชื่อชาร์ลี แมงซ์ และถ้าฉันไม่ยอมทำตามที่เขาต้องการ แกจะเรียกชาร์ลี แมงซ์ เดินทางข้ามน้ำข้ามทะเลมาจับฉันขึ้นรถคันหูลู แล้วพาไปสถานที่แห่งหนึ่งซึ่งมีไว้สำหรับเด็กๆ โดยเฉพาะ จากนั้นปู่ก็จะล้วงหว่างขาฉันแล้วเริ่มขยำ เพราะฉะนั้นแกคงอย่าพูดอะไร เจ้านกน้อยดิกก็ ขึ้นแกพูด เจ้าชาร์ลีจะมากับแกไปขังรวมกับเด็กที่มันลักพาตัวไปจนกว่าแกจะตาย แล้วพอแกตาย แกก็จะตกนรก ร่างกายจะถูกแผดเผาชั่วกัลปาวสานเพราะแกปากโป้ง ไม่สำคัญหรอกว่าใครจะเชื่อแกหรือเปล่า ปากโป้งก็คือปากโป้ง”

“ฉันเชื่อไอ้แกชาติชั่วนั้นอยู่นานทีเดียว ฉันไม่บอกแม้แต่คุณยายสาวที่ส่องแสงได้ เพราะกลัวยายจะคิดว่าเป็นความผิดของฉัน ถ้าฉันโตกว่านั้น ฉันก็คงฉลาดกว่านั้น แต่ฉันเป็นแค่เด็กเล็กๆ คนหนึ่ง” ดิกหยุดครู่หนึ่ง “มีเหตุผลอื่นด้วย เธอรู้ไหมว่ามันคืออะไร แดนนี่”

แดนนี่จ้องใบหน้าของดิกอยู่นาน สำนึกความคิดและภาพที่อยู่หลังหน้าผากของชายชรา ในที่สุดเด็กชายก็พูดขึ้น “คุณอยากให้พ่อได้เงินก้อนนั้น แต่เขาไม่เคยได้”

“ใช่ ปู่ด่ายกทั้งหมดให้สถานสงเคราะห์เด็กกำพร้าผิวดำในแอลเบมา และฉันกลับบอกว่าฉันรู้เหตุผล แต่มันไม่เกี่ยวอะไรกับเรื่องที่เราากำลังพูดกันอยู่นี่หรอก”

“แล้วคุณยายใจดีของคุณก็ไม่เคยรู้หรืออะ เธอไม่เคยระแคะระคายเลยหรือ”

^๒ Bluebeard นิทานพื้นบ้านของฝรั่งเศส เล่าเรื่องของเศรษฐีเคราน้ำเงินผู้โหดเหี้ยม มักล่อลวงหญิงสาวมาแต่งงานด้วยแล้วจัดการปลิดชีพพวกเธอเสีย

“ยายรู้ว่ามื่ออะไรสักอย่าง แต่ฉันปิดกั้นมันไว้ และยายก็ไม่มาก้าวก่าย แคบอกว่เมื่อฉันพร้อมที่จะพูด แกก็พร้อมที่จะฟัง แดนนี่ ตอนทีเอนดี้ ฮัลโล-รานน์ ตาย สาเหตุคือเส้นเลือดในสมองแตก ฉันเป็นเด็กชายที่มีความสุขที่สุดในโลก แม่บอกว่าฉันไม่ต้องไปงานศพ จะอยู่กับยายโรสหรือคุณยายซาวก็ได้ แต่ฉันอยากไป ของมันแน่นอยู่แล้ว ฉันอยากเห็นกับตาว่าไอ้ปู้ดำเฒ่ามันตายแล้วจริงๆ

“วันนั้นฝนตก ทุกคนยืนการร่มดำรอบๆหลุมฝังศพ ฉันมองโลงศพปูเป็นโลงที่ใหญ่ที่สุดและดีที่สุดในร้านของแกเองอย่างไม่ต้องสงสัย ฉันมองมันถูกหย่อนลงไปนดิน และนึกถึงทุกๆครั้งที่แกบิดไซ้ฉัน ก้นบุหรีทุกอันบนขนมเค้ก และอันทีแกจี้ทำฉัน วิธีทีแกบงการทุกสิ่งทุกอย่างบนโต๊ะอาหารเย็นเหมือนพระราชาก็กเสียดิในละครเชกสเปียร์ แต่เหนืออื่นใด ฉันนึกถึงชาร์ลี แมงซ์ ซึงไม่ต้องสงสัยเลยว่ปู้กูขึ้นมาแตกตา และนึกถึงการทีแกไม่เคยโทร.ทางไกลเรียกชาร์ลี แมงซ์ มากางดึก เพื่อบจับฉันขึ้นรถหู่ไปซังรวมกับเด็กๆทีเขาลักพาตัวไป

“ฉันแอบชะโงกดูตรงขอบหลุม ‘ให้ลูกดูเถอะ’ พ่อพูดตอนทีแม่พยายามดึงฉันออกไป ฉันเห็นโลงศพในหลุมเปียกๆนั้นและนึกในใจ ‘อยู่ในนั้นก็ไถลันรกขึ้นอีกหกฟุตละนะ ปู้ดำ อีกไม่นานปู้จะร่วงลงไปจนถึงก้นแน่ และผมหวังว่ปีศาจจะใช้มือทีลูกเป็นไฟเล่นงานปู้ให้เต็มคราบ”

ดิคลังกระเป่ากางเกงและหีบบุหรีมาร์ลโบโรกับไม้ขีดหนึ่งกักทีสอดไว้ในซองพลาสติกออกมา เขจับบุหรีใส่ปาก จากนั้นต้องปลุกปล้ำกับไม้ขีดเพราะมือลื่น เช่นเดียวกับริมฝีปาก แดนนี่แปลกใจทีเห็นน้ำตารินในดวงตาของชายชรา

เด็กชายถามขึ้น ตอนนีรู้แล้วว่าเรื่องนี้กำลังจะนำไปสู่อะไร “เขากลับมาเมื่อไหร่อะ”

ดิคอดบุหรีลึ้กๆแล้วพ่นควันผ่านริมฝีปากเหี้ยดยิ้ม “ไม่ต้องแอบดูในหัวฉัน เธอก็รู้ไซ้ไหม”

“ฮะ”

“หกเดือนหลังจากนั้น วันหนึ่งฉันกลับจากโรงเรียน ปูนอนเปลือยอยู่บนเตียงฉัน ไอ้หนูทีเฒ่าไปครึ่งท่อนผวดเต็มอัตราศึก ไอ้แกนั่นบอกฉัน ‘แกจงมานั่งตรงนี้ เจ้ากน่อยดิคก็ แกจะเล่นงานฉันให้เต็มคราบไซ้ไหม งั้นฉันจะล่อแกให้เต็ม สองคราบเลย’ ฉันแหกปากร้องลั่น แต่บ้านไม่มีใครอยู่ แม่กับพ่อออกไปทำงานทั้งคู่ แม่อยู่ทีร้านอาหาร ส่วนพ่อก็อยู่ทีโรงพิมพ์ ฉันวิ่งแฉ้นออกมาและปิดประตูบัง ฉันได้ยินเสียงปู้ด่าลูกขึ้น...ดิง...แล้วเดินตัดห้องมา...ดิง ดิง ดิง...

และเสียงต่อมาที่ฉันได้ยินคือ--

“เล็บมือ” แดนนี่ต่อให้ น้ำเสียงเหม่อลอย “ตะกุกกับประทุ”

“ถูกต้อง ฉันไม่เข้าห้องอีกเลยจนตกกลางคืน เมื่อแม่กับพ่อกลับบ้านแล้ว ทั้งคู่ ปูหยาไปแล้ว แต่ยังเหลือ...ซาก”

“แน่นอนฮะ เหมือนในหนังน้ำเราไง เพราะเขาตายแบบไม่ค่อยดี”

“ถูกต้อง ฉันเปลี่ยนผ้าปูที่นอนเอง ฉันทำเป็นเพราะแม่เคยทำให้ดูเมื่อสองปีก่อน แม่บอกว่าฉันโงเงาไม่จำเป็นต้องมีพี่เลี้ยงแล้ว พี่เลี้ยงมันสำหรับพวกเด็กชาวเหมือนที่แม่เคยดูแลก่อนได้งานเสิร์ฟที่เบอร์กินส์สเติ๊กเฮาส์ หลังจากนั้นประมาณหนึ่งสัปดาห์ฉันก็เห็นปูดำเฒ่าในสวนสาธารณะ นั่งหัวโด่อยู่บนชิงช้าปูใส่สูท แต่มืออะไรเทาๆอาบไปทั้งตัว ฉันคิดว่าเชื้อราคงลามเข้าไปในโลงของแก”

“ฮะ” แดนนี่เอ่ย เสียงเบาหวิวเรียบเฉย เขาทำได้แค่นั้น

“แต่เป้ากางเกงของปูเปิดอยู่ และของปูแทงทะลุออกมา ฉันเสียใจที่ต้องเล่าเรื่องทั้งหมดนี้ให้เธอฟัง แดนนี่ เธอเด็กเกินกว่าจะได้ยินเรื่องพรรค์นี้ แต่เธอจำเป็นต้องรู้”

“ตกลงคุณไปหาคุณยายขาวหรือเปล่าฮะ”

“ต้องไป เพราะฉันก็รู้อย่างที่เธอรู้ ปู่จะวนเวียนกลับมาไม่จบไม่สิ้น ไม่เหมือน...แดนนี่ เธอเคยเห็นคนตายไหม ฉันหมายถึง คนตาย/กตัญญู” ชายชราหัวเราะเพราะมันฟังดูน่าขัน แดนนี่ก็เช่นกัน “ผี”

“สองสามครั้งฮะ ครั้งหนึ่งมีสามคนยืนมุงสะพานข้ามทางรถไฟ เด็กผู้ชายสองคนกับเด็กผู้หญิงหนึ่งคน วัยรุ่นแล้วละ ผมคิดว่า...พวกเขาอาจตายตรงนั้น”

ดิคพายก์หน้า “ส่วนใหญ่พวกนี้จะวนเวียนอยู่ใกล้ๆ จุดที่ตัวเองข้ามภาพจนกว่าจะคุ้นกับการเป็นคนตายและเดินหน้าต่อ บางคนที่คุณเห็นที่โอเวอร์ลูดเป็นแบบนั้น”

“ผมรู้อะ” ความรู้สึกโล่งอกที่สามารถพูดเรื่องพวกนี้กับใครสักคนที่ รู้นั้นท่วมท้นสุดจะบรรยาย “แล้วก็อีกครั้ง มีผู้หญิงคนหนึ่งอยู่ที่ร้านอาหาร ร้านแบบที่มีโต๊ะตั้งด้านนอกนะ นึกออกไหมฮะ”

ดิคพายก์หน้าอีก

“คนนั้นผมมองทะลุไม่ได้ แต่ไม่มีใครเห็นเธอ แล้วพอสาวเสิร์ฟเลื่อนเก้าอี้ที่ผู้หญิงคนนั้นนั่งอยู่เข้าไปติดโต๊ะ เธอก็หายไป คุณเห็นพวกนี้บ้างไหมฮะ”

“ไม่เห็นมาหลายปีแล้ว แต่เธอส่องแสงได้แรงกว่าฉัน มันจะถดถอยลงบ้างเมื่อเธออายุมากขึ้น--”

“เยี่ยม” แดนนี่พูดอย่างกระตือรือร้น

“—แต่ฉันคิดว่าเธอจะยังมีพลังเหลืออยู่อีกเยอะ ต่อให้โตเป็นหนุ่มแล้วก็ตาม เพราะเธอเริ่มในระดับที่สูงมาก ผีปกติจะต่างจากผู้หญิงที่เธอเห็นในห้อง ๒๑๗ แล้วก็มาเห็นอีกทีในห้องน้ำที่บ้าน นั่นถูกต้องใช่ไหม”

“ฮะ” แดนนี่พูด “มิลลิสแมสซีย์เป็น ของจริง เธอทิ้งชิ้นส่วนของตัวเองไว้ด้วย คุณก็เห็นแล้ว แม่ก็เห็น...และแม่ส่องแสงไม่ได้ด้วยซ้ำ”

“เดินกลับกันเถอะ” ดิคพูดขึ้น “ได้เวลาที่เธอต้องดูของที่ฉันเอามาฝากแล้ว”

๘

ทั้งคู่เดินช้ากว่าเดิมตอนกลับไปทีลานจอดรถ เพราะดิคหายใจไม่ทัน “บุหรินะ” ชายชราพูด “อย่าได้เริ่มเลยนะ แดนนี่”

“แม่ก็สูบ แม่คิดว่าผมไม่รู้ แต่ผมรู้ ดิค คุณยายขาวของคุณทำอะไร เธอต้องทำอะไรบางอย่างแน่ เพราะคุณไม่โดนปู้ดำจัดการ”

“ยายให้ของขวัญฉันชิ้นหนึ่ง เหมือนที่ฉันกำลังจะให้เธอนี้แหละ นั่นคือสิ่งที่ครูทำเวลาที่นักเรียนพร้อม การเรียนรู้เป็นของขวัญนะ รู้ไหม เป็นของขวัญที่ดีที่สุดที่ใครคนหนึ่งสามารถมอบให้หรือได้รับ

“ยายไม่ยอมเรียกชื่อปู้แอนดี แต่จะแค่เรียกแถว...” ดิคยิ้มแหย่เขี้ยว “โอ้ ไรคจิต ฉันบอกยายเหมือนที่เธอบอกฉันเปียบ ปู้ไม่ใช่ผี ปู้เป็นของจริง ยายตอบกลับมาว่า ใช่ นั่นเป็นความจริง เพราะฉันเองนี่แหละที่ทำให้ปู้เป็นของจริง ด้วยการส่องแสงไง ยายบอกว่าดวงวิญญาณบางดวง ซึ่งส่วนใหญ่เป็นดวงวิญญาณที่โกรธแค้น จะไม่ยอมไปจากโลกนี้ เพราะรู้ว่าสิ่งที่รออยู่มันเลวร้ายยิ่งกว่า โดยมากพวกนี้จะหิวโหยจนดับสูญไปเองในที่สุด แต่ก็มีบ้างที่เจออาหาร ‘การส่องแสงคือสิ่งนั้นสำหรับพวกมัน ดิค’ ยายบอกฉัน ‘อาหาร เจ้ากำลังป้อนอาหารให้โอ้ไรคจิตตนนั้น เจ้าไม่มีเจตนาหรอก แต่นั่นคือสิ่งที่เจ้าทำอยู่ เขาเหมือนยุงที่คอยบินวนเวียนอยู่ใกล้ๆ และโฉบลงมาเพื่อดูดเลือด เจ้าทำอะไรกับสิ่งนั้นไม่ได้ แต่ที่ทำได้คือ เปลี่ยนเป้าหมายให้กลายเป็นศัตรูของมัน”

ทั้งคู่เดินกลับมาถึงรถคาดีลแล็ค ดิคไขประตู จากนั้นเลื่อนตัวเข้าไปนั่งหลังพวงมาลัยพร้อมกับถอนหายใจโล่งอก “เมื่อนานมาแล้วฉันเคยเดินได้สิบไมล์ วิ่งอีกห้าไมล์ ทุกวันนี้แค่เดินชายหาดนิดหน่อยก็รู้สึกเหมือนโดนมัดติดหลังแล้ว เอาสิ แดนนี่ แกะดูของขวัญฮะ”

แดนนี่แกะกระดาษสีเงินออกและพบกล่องใบหนึ่งที่ทำจากโลหะพ่นสีเขียว มีแผงตัวเลขอยู่ใต้ตัวล็อกด้านหน้า

“เฮ้ย เจ๋งเป้ง!”

“งั้นรี เธอชอบใช้ไหม ดีแล้ว ฉันได้มาจากเวสเทิร์นอโต้ เหล็กบริสุทธิ์ สัญชาติอเมริกันเลยนะนี่ กล่องที่ยายชาวโรสให้ฉันเป็นแบบล็อกด้วยแม่กุญแจ มีลูกกุญแจดอกเล็กๆ ซึ่งฉันคล้องคอไว้ตลอด แต่นั่นก็นานมาแล้ว ตอนนี้อยู่แปดศูนย์ ยุคโมเดิร์นแล้ว เห็นแผงตัวเลขนั่นไหม สิ่งที่คุณต้องทำคือ ใส่เลขห้าตัวที่เธอแน่ใจว่าจะไม่ลืม แล้วกดปุ่มเล็กๆ ที่เขียนว่า SET หลังจากนั้น เมื่อไหร่ก็ตามที่คุณอยากเปิดกล่อง เธอก็กดรหัส”

แดนนี่ปลานปลื้ม “ขอบคุณฮะ ดิด! ผมจะเอาของที่พิเศษๆ มาเก็บในนี่” นั่นรวมถึงการดเบสบอลใบเด็ดๆ ตราเข็มทิศที่ได้จากการเป็นลูกเสือ หินนำโชคสีเขียว และรูปคู่ของเขากับพ่อที่ถ่ายบนลานหน้าอพาร์ทเมนต์โนเบิลเดอร์ที่พวกเขาเคยอยู่ก่อนย้ายไปโอเวอร์ลูด ก่อนที่ทุกอย่างจะดิ่งลงเหว

“ก็ดีนะ แดนนี่ ฉันอยากให้คุณทำอย่างนั้น แต่มีอย่างอื่นที่คุณอยากให้เราช่วยด้วย”

“อะไรฮะ”

“ฉันอยากให้คุณทำความรู้จักกล่องใบนี้ให้ทะลุปรุโปร่ง ไม่ใช่แค่ดู จับมันลูบคลำให้ทั่ว แยกจุกเข้าไปแล้วลองดมว่ามีกลิ่นอะไรไหม มันต้องเป็นเพื่อนซี้ที่สุดของคุณอย่างน้อยก็ระยะหนึ่ง”

“ทำไมฮะ”

“เพราะเธอจะเอากล่องอีกใบที่เหมือนอย่างนี้ไปเก็บไว้ในหัว เป็นใบที่พิเศษกว่า และครั้งต่อไปที่นั่นชั่วแมสซีย์แฉะเวียนมา เธอก็จะพร้อมรับมือกับหล่อน ฉันจะบอกวิธีให้ เหมือนที่คุณยายชาวผู้เฒ่าบอกฉัน”

แดนนี่ไม่พูดอะไรมากระหว่างนั่งรถกลับอพาร์ทเมนต์ เขามีเรื่องต้องคิดมากมาย เด็กชายอ้วนของขวัญไวนันต์ กล่องนิรภัยที่ทำจากเหล็กกล้าใบนั้น

๙

มิสซิสแมสซีย์กลับมาหลังจากนั้นหนึ่งสัปดาห์ เธอปรากฏตัวในห้องน้ำอีก แต่คราวนี้อยู่ในอ่างอาบน้ำ แดนนี่ไม่แปลกใจ ที่สุดแล้วอ่างอาบน้ำก็เป็นที่ที่เธอตาย ครั้งนี้เขาไม่วิ่งหนี ครั้งนี้เขาก้าวเข้าไปแล้วปิดประตู เธอกวักมือเรียกเขาเข้าไปหาพร้อมกับยิ้มให้ แดนนี่ก้าวเข้าไป ยิ้มตอบกลับไปเช่นกัน เขาได้ยินเสียงโทรทัศน์ดังจากอีกห้อง แม่กำลังดูซิตคอมเรื่อง *ทรีส์คอมปานี*

“สวัสดีฮะ มิสซิสแมสซีย์” แดนนี่พูด “ผมมีของมาฝาก”

หญิงผู้นั้นเพียงจะกระจ่างในวินาทีสุดท้ายและเริ่มกรีดร้องโหยหวน

ชั่วจิตใจให้หลังเวณดีก็มาเกาะประตูห้องน้ำ “แดนนี่ เป็นอะไรหรือเปล่าลูก”

“ไม่เป็นไรอะ แม่” อ่างอาบน้ำว่างเปล่า มีเมือกเหนียวๆ เลอะในอ่าง แต่แดนนี่คิดว่าเขาสามารถทำความสะอาดได้ เอน้ำล้างแค่หน่อยเดียวมันก็จะไหลลงท่อแล้ว “แม่ต้องใช้ห้องน้ำหรืออะ เป๊บนะอะ”

“เปล่าจ๊ะ แม่แค่...แม่คิดว่าลูกเรียกนะ”

แดนนี่คว้าแปรงสีฟันมาถือแล้วเปิดประตู “ผมไม่ได้เป็นอะไรเลย เห็นไหมอะ” เด็กชายฉีกยิ้มกว้างให้แม่ มันไม่ยากอะไรเมื่อมีสซิสแมสซีย์ไม่อยู่แล้ว

สีหน้าเป็นทุกข์ของเวณดีหายไป “ดีจ๊ะ ดูให้แน่ใจนะว่าแปรงสีฟันต่างๆ ด้วยเศษอาหารชอบไปอุดแถวนั้น”

“อะ แม่”

แดนนี่ได้ยินเสียงกรีดร้องอู้อี้ดังจากในหัว ลึกเข้าไปข้างใน ที่ที่เขาน่ากลัว นิสัยคู่แฝดไบพิเศษไปเก็บไว้บนชั้นพิเศษ เด็กชายไม่สนใจเสียงนั้น เขาคิดว่ามันจะเงียบไปเองในอีกไม่ช้า และปรากฏว่าเขาเข้าใจถูก

หลังจากนั้นสองปี ก่อนเข้าสู่ช่วงหยุดยาววันขอบคุณพระเจ้า ขณะที่แดนนี่ทอร์เรนซ์ เดินขึ้นบันไดโล่งร้างในโรงเรียนประถมอลาเพียไปได้ครึ่งทาง โสเรชเดอร์วอร์ต ก็ปรากฏตัวขึ้นตรงหน้า เขามีเศษกระดาษหลากสีบนปากเสื้อสูท หน้ากากสีดำเล็กๆ อันหนึ่งห้อยจากมือที่กำลังแน่น เนื้อตัวคลั่งกลืนหลุมศพ “เป็นปาร์ตี้ที่ยอดเยี่ยมจริงๆ นะอะ ว่าไหม” เขาเอ่ยปาก

แดนนี่หมุนตัวกลับและรีบเดินหนีด้วยความเร็วเต็มฝีเท้า

หลังเลิกเรียน เด็กชายโทรศัพท์ทางไกลไปหาติดที่ร้านอาหารในคีย์เวสต์ ซึ่งเขาทำงานอยู่ “พวกที่โอเวอร์ลุดหาผมเจออีกคนแล้วอะ ผมมีกล่องใต้กีบอะดิค หมายถึงในหัวผมนะ”

ดิคหัวเราะหึๆ “ก็ไปก็ได้ที่เธอต้องการ หนูมน้อย นั่นคือความงามของการส่องแสง เธอคิดว่าปู่ดำคือคนเดียวที่ฉันจับไปขังงั้นรี”

“แล้วพวกเขาจะตายในนั้นไหมอะ”

คราวนี้ไม่มีเสียงหัวเราะ แต่มีความเย็นชาในเสียงพูดของดิคที่เด็กชายไม่เคยได้ยินมาก่อน “เธอสนใจหรือ”

แดนนี่ไม่สนใจ

เมื่ออดีตเจ้าของโรงแรมโอเวอร์ลุดปรากฏตัวอีกครั้งหลังวันขึ้นปีใหม่ไม่นาน

คราวนี้เป็นในตู้ในห้องนอนของแดนนี่ เด็กชายพร้อมแล้ว เขาก้าวเข้าไปในตู้และปิดประตู ชั่วจิตใจให้หลังกล่องเหล็กนิรภัยใบที่สองก็ขึ้นไปอยู่บนชั้นวางของสูงชะลูดที่ทำจากเหล็กกล้า เคียงข้างใบที่ซึ่งมีสซิสแมสซีย์ไว้ มีเสียงทุบโครมครามรวมทั้งคำก่นด่าแปลกใหม่ซึ่งแดนนี่จะเก็บไว้ใช้เองในภายหลัง แต่เพียงไม่นานมันก็หยุดลง มีความเงียบงันตลอดเรือนจากกล่องนิรภัยเดอว์วอร์ดต์เช่นเดียวกับกล่องนิรภัยแมสซีย์ ไม่ว่าทั้งคู่จะยังมีชีวิตอยู่ (เยี่ยงผู้เป็นอมตะในแบบของพวกเขา) หรือไม่ มันก็สำคัญอีกต่อไป

สิ่งสำคัญคือทั้งคู่จะไม่มีวันได้ออกมาอีก เขาปลอดภัยแล้ว

นั่นคือสิ่งที่แดนนี่คิดในตอนนั้น แน่ละ เขายังคิดอีกด้วยว่าเขาจะไม่มีวันดีมเหล่า ไม่มีวัน หลังจากเห็นสิ่งที่มันทำกับพ่อของเขา

แต่บางครั้งเราก็เข้าใจผิด

งูหางกระดิ่ง

๑

ชื่อของเธอคือ แอนเดรีย สไตเนอร์ เธอชอบดูหนัง แต่ไม่ชอบผู้ชาย นี่ไม่ใช่เรื่องแปลก เนื่องจากพ่อข่มขืนเธอครั้งแรกตอนที่เธออายุแปดขวบ และข่มขืนเธอต่อไปอีกแปดปี หลังจากนั้นเธอก็ทำให้มันหยุด เริ่มจากการแทงลูกอณฑะของเขากับละข้างด้วยเข็มฉีดยาที่ตั้งของแม่ จากนั้นก็ใช้เข็มเล่มเดิมที่ยังคงมีเลือดหยดแดงฉานทะลวงเข้าตาซ้ายของบิดาข่มขืน การจัดการกับอวัยวะนั้นง่ายเพราะเขาหลับอยู่ แต่ความเจ็บปวดที่เกิดขึ้นรุนแรงพอที่จะทำให้เขาฟื้น แม้ว่าเธอจะใช้ความสามารถพิเศษช่วยแล้วก็ตาม อย่างไรก็ตาม เธอเป็นเด็กสาวร่างใหญ่ และเขากำลังเมาแ้ว เธอจึงสามารถทิ้งน้ำหนักตัวกดเขาไว้เป็นเวลานานพอ และจัดการจนได้รับชัยชนะอย่างเบ็ดเสร็จ

ตอนนี้อายุของเธอคือแปดปีด้วยสี่ เป็นนักพนงจทั่วผืนแผ่นดินอเมริกา อดีตนักแสดงชาย^{*} มารับตำแหน่งในทำเนียบขาวแทนชาวไร่ร่ำรวย สหายคนใหม่มีผมดำขลับดูแปลกตาแบบนักแสดง และมีรอยยิ้มเปี่ยมเสน่ห์ที่ไม่น่าไว้วางใจแบบนักแสดงเช่นกัน แอนดี้เคยดูหนังเรื่องหนึ่งที่เขาแสดงทางโทรทัศน์ ในเรื่องนั้นชายที่กลายมาเป็นประธานาธิบดีในเวลาต่อมาจับชายผู้สูญเสียขาทั้งสองข้างเนื่องจากถูกรถไฟวิ่งทับ เธอชอบแนวคิดเรื่องผู้ชายไม่มีขา ผู้ชายที่ไม่มีขาจะไม่สามารถไล่จับและข่มขืนคุณ

หนัง สิ่งนี้คือยาวิเศษ หนังสือคุณหลุดพ้นจากโลกความจริง คุณสามารถ

^{*} Ronald Regan (ค.ศ. ๑๙๑๑-๒๐๑๔) ประธานาธิบดีคนที่ ๔๐ ของสหรัฐอเมริกา ในอดีตเป็นนักแสดงชื่อดังก่อนที่จะผันตัวมาเล่นการเมือง

ไว้วางใจข่าวโพดคั่วกับตอนจบแสนสุขได้เสมอ ถ้ามีผู้ชายไปด้วย อย่างนั้นจะถือว่าเป็นการเด็ด และเขาจะต้องจ่ายเงิน หนังสือเรื่องนี้จัดว่าเป็นหนังสือที่ดี มีครบทั้งฉากบู๊ ฉากจูบ และดนตรีประกอบที่โหม่งฉ่าง ชื่อของมันคือ *เรเดอร์สออฟเดอะโลสต์อาร์ค*^๒ คู่เด็ดคนปัจจุบันสอดมือข้างหนึ่งเข้าไปใต้กระโปรงเธอและลुบไล้ขึ้นมาตามต้นขาเปลือยเปล่า เธอไม่มีปัญหาเกี่ยวกับเรื่องนี้ เพราะมือไม่ใช่ไฉ้อจัน เธอเจอเขาในบาร์แห่งหนึ่ง เธอเจอผู้ชายที่ออกแดดด้วยในบาร์เป็นส่วนใหญ่ เขาซื้อเครื่องดื่มให้ แต่เครื่องดื่มฟรีไม่นับเป็นการเด็ด มันเป็นแค่การจีบ

นี่อะไรนะ เขาถามพร้อมกับใช้นิ้วหนึ่งขีดต้นแขนซ้ายของเธอ วันนี้แอนดีสวมเสื้อแขนกุดอวดยลักรัก เธอชอบอวดยลักรักเวลาออกไปหาแดด เธออยากให้พวกผู้ชายได้เห็น พวกนั้นคิดว่ามันเซ็กซี่ เธอได้รอยสักนี้มาจากแซนดีโอโกหลังจากปีที่ฆ่าพ่อ

งูโกละ เธอว่า งูทางกระดิ่ง คุณไม่เห็นเซ็กซี่หรือไง

เขาต้องเห็นแน่ ออกจะใหญ่ เบื่อเริ่มขนาดนั้น มันดูผิดสัดส่วนเมื่อเทียบกับหัว พิษหยดหนึ่งย่อยลงมาจากปลายเขี้ยวข้างหนึ่ง

เขามีลักษณะเหมือนนักธุรกิจ สวมสูทราคาแพง ผมดกหนาหวีเสียไปข้างหลังเป็นทรงเดียวกับประธานาธิบดี แต่หงอกเกือบทั้งหัวแทนที่จะดำกลับ เขาทิ้งงานวิ่งเต้นเอกสารบ้านออะไรส์ก็อย่างออกมาพักช่วงบ่าย อายุของเขาน่าจะราวหกสิบ มากกว่าอายุเธอเกือบสองเท่า แต่นั่นไม่ใช่เรื่องสำคัญสำหรับผู้ชาย เขาจะไม่สนใจด้วยซ้ำ ต่อให้เธออายุสิบหกแทนที่จะเป็นสามสิบสอง หรือต่อให้แค่แปดขวบก็ตาม เธอจำบางคำที่พ่อเคยพูดเอาไว้ได้ ถ้านางนั้นโตพอที่จะฉีก็ถือว่าโตพอสำหรับฉัน

แน่ละ ฉันเห็น ชายที่ตอนนี้นั่งอยู่ข้างๆ เธอกล่าว แต่มันหมายถึงอะไรละ คุณอาจจะหาคำตอบด้วยตัวเองก็ได้ แอนดีตอบกลับไป เธอแหยลิ้นออกมาแต่ริมฝีปากบน ฉันมีรอยสักอีกอันนะ แต่อยู่ที่อื่น

ขอดูได้ไหม

ก็อาจจะได้ คุณชอบดูหนังหรือเปล่า

เขาขมวดคิ้ว เธอหมายความว่ายังไง

คุณอยากออกเดทกับฉันใช่ไหมละ

เขารู้ว่านั่นหมายความว่าอย่างไร หรือมันควรจะหมายความว่าอย่างไร ใน

^๒ *Raiders of the Lost Ark* (ค.ศ. ๑๙๘๑) ภาพยนตร์อเมริกัน ผลงานกำกับของสตีเวน สปีลเบิร์ก เป็นภาคแรกในหนังชุด *Indiana Jones*

บาร์มีผู้หญิงสาว ๆ คนอื่น ๆ อยู่ด้วย และเมื่อผู้หญิงพวกนั้นพูดถึงการออกเดท พวกเธอกำลังหมายถึงสิ่งหนึ่ง แต่เป็นคนละความหมายกับแอนดี้

แน่นอนอยู่แล้ว ก็เธอน่ารักออกอย่างนี้

ฉันพาฉันไปเดสติ เดตจริง ๆ นะ ตอนนี้องค์กรหนังริอัลโต้กำลังฉายเรื่อง เรเดอร์สออฟเดอะลอสต์อาร์ค

ฉันกำลังนึกถึงโรงแรมเล็ก ๆ ที่อยู่เลยไปสองช่วงตึกมากกว่า คนสวย ห้องที่มีบาร์เครื่องดื่มกับระเบียบ ฟังดูเป็นยังไง

เธอขยับริมฝีปากเข้าไปใกล้หูของเขา และปล่อยให้หน้าอกบดขยี้กับ ท่อนแขนของเขา เอาไว้ก่อน ก่อนอื่นพาฉันไปดูหนัง จ่ายค่าตัวให้ฉัน แล้วก็เลี้ยง บิ๊อปคอร์นด้วย ความมืดทำให้ฉันมีอารมณ์

แล้วทั้งคู่ก็มานั่งอยู่ในนี้ แฮร์ริสัน พอร์ด อยู่บนจอภาพยนตร์ ใหญ่โต รวากับตึกระฟ้า กำลังพัดแล่นทั้งท่ามกลางฝุ่นทะเลทรายฟุ้งตลบ ชายแก่ผู้โง่ ผมทรงประหลาดชิบหายดีสวดมนต์อย่างหนึ่งเข้าไปใต้กระโปรงเธอ แต่แอนดี้คิดถึง บิ๊อปคอร์นแบบดกอย่างมันคงเพื่อให้แน่ใจว่าเขาจะบุกมาได้ไกลสุดแค่เบสสาม ไม่นับโฮมเพลท เขาพยายามรุกขึ้นมามาก ซึ่งเป็นอะไรที่น่ารำคาญ เพราะแอนดี้ อยากดูตอนจบของหนังและหาคำตอบว่าอะไรอยู่ในลอสต์อาร์ค...เรือโนอาห์ที่หายไปนั่น และด้วยเหตุนี้เอง...

๒

เวลา ๑๔.๐๐ น. ของวันทำงาน โรงหนังแทบจะร้างผู้คน แต่มีคนสามคนนั่งถัดจากแอนดี้ สตีเวนส์ และคู่เดทของเธอไปข้างหลังสองแถว คนกลุ่มนั้นประกบด้วยผู้ชายสองคน คนหนึ่งค่อนข้างแก่ อีกคนกำลังย่างเข้าสู่วัยกลางคน (แต่รูปลักษณ์ภายนอกมันหลอกกันได้) นั่งประกบผู้หญิงคนหนึ่งที่สวยงามจนคาดไม่ถึง เธอมีโหนกแก้มสูง ดวงตาเป็นสีเทา สีผิวเหมือนน้ำมัน ผมดำดกหนา ถูกมัดไว้ข้างหลังด้วยริบบิ้นกำมะหยี่เส้นโต ปกติเธอจะสวมหมวก เป็นหมวกทรงสูงเก่า ๆ ลอกปอกเปิก แต่วันนี้เธอทิ้งมันไว้ที่รถบ้าน เพราะเราไม่ควรสวมหมวกทรงสูงแบบนั้นเข้ามาในโรงหนัง ชื่อของเธอคือ โรส โอฮารา แต่ครอบครัวนักพนันที่ร่วมเดินทางด้วยกันเรียกเธอว่า โรสหมวกดำ

ชายที่กำลังย่างเข้าสู่วัยกลางคนคือ แบร์รี สมิธ แม้ว่าเขาจะเป็นคอเคเซียน ร้อยเปอร์เซ็นต์ แต่ในครอบครัว เขาเป็นที่รู้จักในนามของแบร์รีคนจีน เพราะทางตาซึ่งเล็กน้อย

“ที่นี่ดูนี่นะ” แบร์รีพูดขึ้น “น่าสนใจเสียว่ะ”

“หนังสือที่น่าสนใจ” ชายชราซึ่งมีนามว่าปู่ฟลิคคำรามกรอด แต่นั่นเป็นแค่นิสัยชอบขัดคอคนอื่นซึ่งเป็นปกติของเขา ตัวเขาเองกำลังจับตามองคูที่อยู่ต่ำลงไปสองแถวเช่นกัน

“ขอให้น่าสนใจจริงๆเถอะ” โรสพูดบ้าง “เพราะผู้หญิงดูไม่เหมือนคนมีธำมรงค์ มีบ้างนิดหน่อย แต่ว่า—”

“เธอลงมือแล้ว เธอลงมือแล้ว” เบร์รีรีบบอกเมื่อแอนดี้เอียงตัวเข้าไปและยื่นริมฝีปากไปใกล้ๆ ใบหูของคู่เด็ด เขายิ้มแย้มเขี้ยว ลืมกล่องเยลลี่หมีในมือไปสนิทใจ “ฉันเห็นเธอทำแบบนี้สามครั้งแล้ว และยังตื่นตื่นอยู่เลย”

๓

หูของมิสเตอร์นักธุรกิจเต็มไปด้วยขมขื่นหงอกแห้งๆ และมีขี้หูสีเหมือนอี แอนดี้ไม่ปล่อยให้มันหยุดเธอ เธออยากไปจากเมืองนี้ และสภาพทางการเงินกำลังวิกฤติ “ไม่เหนียวหรือไงคะ” เธอกระซิบใส่หูหน้าต่างเกียจนั่น “คุณไม่ยักนอนหลับหน่อยหรือ”

ศีรษะของชายคนนั้นตกลงทันที จากนั้นเขาก็เริ่มกรน แอนดี้ล้วงเข้าไปใต้กระโปรงและดึงมืออ่อนปวกเปียกของเขาออก ก่อนจะจับไปวางบนเท้าแขน จากนั้นเธอสอดมือเข้าไปในเสื้อนอกที่ดูราคาแพงของมิสเตอร์นักธุรกิจและเริ่มคันกระเป๋าสตางค์ของเขาอยู่ในกระเป๋าสีเสื้อข้างซ้าย ซึ่งถือเป็นเรื่องดี เธอจะได้ไม่ต้องทำให้เขายกกันหลายๆชิ้น เมื่อมันหลับไปแล้ว การทำให้ขยับก็เป็นเรื่องยุ่งยาก

เธอเปิดกระเป๋าสตางค์ โยนบัตรเครดิตทิ้งลงกับพื้น และดูรูปถ่ายในนั้นอยู่ครู่หนึ่ง มิสเตอร์นักธุรกิจกับกลุ่มมิสเตอร์นักธุรกิจร่างอ้วนระหว่างตีกอล์ฟ มิสเตอร์นักธุรกิจกับภรรยา มิสเตอร์นักธุรกิจซึ่งหนุ่มกว่าตอนนี้มากยืนอยู่หน้าต้นคริสต์มาสกับลูกชายและลูกสาวสองคน ลูกสาวทั้งสองสวมหมวกซานตาคลอส และเสื้อผ้าที่เข้าชุดกัน เขาอาจไม่ได้ข่มขืนพวกเธอ แต่ก็ใช่ว่าจะไม่น่าสงสัยผู้ชายจะลงมือข่มขืนเมื่อคิดว่าตัวเองจะรอดจากความผิดไปได้ เธอได้เรียนรู้สิ่งนี้ เรียนรู้อยู่ตรงหน้าหัวเข่าของผู้เป็นพ่อที่ว่าได้

มีเงินสองร้อยกว่าดอลลาร์ในช่องใส่ธนบัตร เธอหวังไว้มากกว่านี้ บาร์ที่เธอพบเขาเป็นแหล่งให้บริการคุณตัวที่มีระดับกว่าบาร์แถวสนามบิน อย่างไรก็ตามเท่านั้นถือว่าไม่เลวสำหรับมหรสพรอบบ่ายวันพฤหัสบดี มีผู้ชายอยากพาหญิงสาวหน้าตาดีเข้ามาดูหนังเสมอ มันเป็นที่ที่การคลั่งคลั่งเล็กน้อยๆ เป็นแค่อาหารเรียกน้ำย่อย หรืออย่างน้อยพวกเขาก็หวังเช่นนั้น

“เอาละ” โรสพึมพำและตั้งท่าจะลุกขึ้น “ฉันเชื่อแล้ว ไปดูกันหน่อยดีกว่า”

แต่แบร์รี่ฉวยมือเธอและห้ามไว้ “อย่าเพิ่ง คอยก่อน ดูนี่นะ ส่วนที่ดีที่สุดอยู่ตรงนี้”

แอนดีเอียงตัวเข้าไปใกล้ๆ หูที่หน้าขยะเขยงนั้นอีกและกระซิบแผ่วเบา “หลับให้ลึกลงไปอีก ลึกที่สุดเท่าที่จะลึกได้ ถ้าคุณรู้ลึกเจ็บ นั่นเป็นแค่ความฝัน” เธอเปิดกระเป๋าสะพายและหยิบมิดดัมมุกเล่มหนึ่งออกมา ขนาดของมันเล็กนิดเดียว แต่ใบมิดดัมมุกใบนี้ไม่ต่างจากมิดโกน “ถ้าคุณเจ็บ มันคืออะไร”

“แค่ความฝัน” มิสเตอร์นักธุรกิจจึงมำกับบมเน็ทไธของตัวเอง

“ใช่แล้วจะ คนดี” พุดจบเธอก็ยื่นแขนข้างหนึ่งไปโอบเขา แล้วตัวดมิดกจริตเป็นรูปตัว V คู่บนแก้มข้างขวาที่อวบอูมและจะห้อยเป็นพวงในอีกไม่ช้า เธอชื่นชมผลงานตัวเองครู่หนึ่งโดยอาศัยแสงสว่างที่เอาแนเอนอนไม่ได้ของภาพลัที่ฉายจากเครื่องฉายหนัง จากนั้นเลือดก็ไหลโกรก เขาจะตื่นขึ้นมาพร้อมกับใบหน้าร้อนผ่าวราวไฟสุ่ม แขนขวาของเสื้อสูทราคาแพงเปียกชุ่ม และจำเป็นต้องใช้บริการห้องฉุกเฉินอย่างเร่งด่วน

แล้วแกจะอธิบายเรื่องนี้กับเมียยังงั้ แกคงคิดอะไรได้สักอย่างแหละ ฉันแน่ใจ ถ้าแกไม่ทำคัลยกรรมพลาสติก แกจะต้องเห็นเครื่องหมายที่ฉันจารึกไว้ ทุกครั้งที่สองกระจก และทุกครั้งที่แกเดินเข้าบาร์เพื่อมองหาเรื่องแปลกใจเล็กๆ น้อยๆ ให้กับชีวิต แกจะระลึกได้ว่าแกถูกงูหางกระดิ่งกัดได้ยังงั้ งูที่ใส่กระโปรงสีฟ้ากับเสื้อแขนกุดสีขาว

เธอยัดธนบัตร ๕๐ สองใบกับ ๒๐ ห้าใบใส่กระเป๋าสะพายแล้วปิดนับ เธอกำลังจะลุกขึ้น ตอนที่มือข้างหนึ่งยื่นมาจับหัวไหล่ และผู้หญิงคนหนึ่งพึมพำใส่หู “สวัสดิ์ ที่รัก เธอค่อยมาดูหนังส่วนที่เหลือวันหลังก็แล้วกันนะ ตอนนี้จะมากับเรา”

แอนดีพยายามหันกลับไป แต่มีมือยึดศีรษะของเธอไว้ ที่แยกก็คือ มือพวกนั้นอยู่ข้างใน

หลังจากนั้น ก่อนที่เธอจะพบว่าตัวเองอยู่ในรถเอิร์ธครุเซอร์ของโรสในลานตั้งแคมป์เลื่อมไทม์ซานเมืองภาคตะวันตกตอนกลาง ทุกอย่างตกอยู่ในความมืด

เมื่อแอนดี้ตื่น โรสยกขาถ้วยหนึ่งมาให้และพูดคุยกับเธออยู่เป็นนาน แอนดี้ได้ยินทุกอย่าง แต่ความสนใจส่วนใหญ่อยู่ที่ผู้หญิงที่ลักพาตัวเธอมา ผู้หญิงคนนั้นเหมือนผี และนั่นเธอใช้คำเบาที่สุดแล้ว โรสหมวกดำสูงหกฟุต ท่อนขายาวเหยียด ยึดอยู่ในกางเกงสแล็คขาเลิปลีขาว ทรงอกแน่นชูชั้นซุกอยู่ในเสื้อยืดพิมพ์โลโก้ **ยูนิเซฟ** พร้อมคำขวัญ *พิทักษ์เด็กคือหัวใจ* ไบโหน้ของเธอเหมือนราชินีผู้เยือกเย็น เป็นไบโหน้ที่สงบนิ่ง ไร้สิ่งทุกข์ร้อนแผ้วพาน ผมปล่อยสยายยาวลงมาถึงกลางหลัง หมวกทรงสูงถลอกปอกเปิกที่เธอสวมเอียงๆ ไวนั้นศีรษะนั้นรกลูกตา แต่พ้นจากนั้นแล้ว นี่คือนักหญิงที่สวยที่สุดที่แอนดี้ สไตเนอร์ เคยเห็น

“เธอเข้าใจสิ่งที่ฉันพูดมานี้ไหม ฉันกำลังให้โอกาสเธอ แอนดี้ และเธอไม่ควรเห็นเป็นเรื่องเล่นๆ ยี่สิบปีเชียวนะ นับจากครั้งสุดท้ายที่เราเสนอโอกาสแบบนี้ให้กับใคร จริงๆอาจจะนานกว่านั้นด้วยซ้ำ”

“แล้วถ้าฉันปฏิเสธล่ะ จะเกิดอะไรขึ้น คุณจะฆ่าฉันแล้วขโมยไอ้โน้ไปหรือเปล่า...” เธอเรียกมันว่าอะไรนะ “ราชชีวิตอะไรนี่นะ”

โรสยิ้ม ริมฝีปากอวบอิ่มและเป็นสีชมพูอมแดง แม้แต่แอนดี้ที่คิดว่าตัวเองตายด้านเรื่องเช็กรังยัดสงสัยไม่ได้ว่ารสชาติของลิปสติกนั้นจะเป็นอย่างไร

“เธอมีราชชีวิตไม่มากพอให้พวกเราต้องเสียเวลาด้วยหรอคะ ที่รัก และไอ้ที่เธอมีอยู่ก็ห่างไกลจากคำว่าอวยเยอะเลย รสชาติของมันจะไม่ต่างอะไรจากเนื้อที่ได้จากวัวแก่หนังเหนียวสำหรับพวกปฤชุน”

“พวกอะไรนะ”

“ช่างเถอะ ฟังนะ เราจะไม่ฆ่าเธอ สิ่งที่เราจะทำถ้าเธอปฏิเสธก็คือลบความทรงจำเกี่ยวกับบทสนทนาเล็กๆ น้อยๆ นี่ทิ้งให้หมด เธอจะพบว่าตัวเองอยู่ข้างถนนในเมืองที่ไม่มีอะไรสักอย่าง อาจเป็นโทพีกาหรือฟาร์โก ไม่มีเงินติดตัว ไม่มีบัตรประจำตัว แล้วก็จำไม่ได้ว่าตัวเองไปอยู่ตรงนั้นได้ยังไง สิ่งสุดท้ายที่เธอจะจำได้ก็คือการเดินเข้าโรงหนังกับผู้ชายที่เธอชิงทรัพย์และทำให้เสียโฉม”

“ก็มันสมควรโดน!” แอนดี้สวนทันที

โรสยื่นเขียงและยึดตัวจนนิ้วแตะเพดานรถบ้าน “นั่นมันเรื่องของเธอ ตักตาน้อย ฉันไม่ใช่จิตแพทย์ประจำตัวเธอ” โรสไม่ได้สวมหมวกทรง แอนดี้เห็นจุดที่เกิดจากยอดดอกซึ่งพยายามดันเสื้อยืดที่เธอใส่อยู่ “แต่มีบางอย่างที่เธอควรเก็บไปคิด เราจะยึดพรสวรรค์ของเธอ รวมทั้งเงินกับบัตรประจำตัวซึ่งต้องเป็นของปลอมอย่างไม่ต้องสงสัย และครั้งต่อไปที่เธอชวนผู้ชายเข้าไปนอนในโรงหนังมืดๆ เขาจะหันมาถามเธอว่า แกพูดบ้าอะไรของแก”

แอนดี้รู้สึกถึงเหงือกกาฬแห่งความพรั่นพรึงเย็นเยียบที่กำลังหยดลงมา “คุณทำแบบนั้นไม่ได้หรอก” แต่ในใจยังไม่อาจลืมนิ้วแข็งแกร่งร้ายกาจที่ซ่อนไซ้เข้าไปในหัว และเธอค่อนข้างมั่นใจว่าผู้หญิงคนนี้ได้ เธออาจต้องการความช่วยเหลือเล็กๆ น้อยๆ จากบรรดาเพื่อนๆ ของเธอ พวกที่อยู่ในรถบ้านใหญ่น้อยที่ออกันอยู่รอบๆ รถคันนี้ราวกับลูกหมูรุ่มทั้งนมแม่หมู แต่ โอ เธอทำได้แน่นอน โรสไม่สนใจคำพูดของแอนดี้ “เธออายุเท่าไรแล้ว ที่รัก”

“ยี่สิบแปด” แอนดี้โก่งอายุตั้งแต่ครบสามสิบเป็นต้นมา

โรสมองเธอ ยิ้ม และไม่พูดอะไร แอนดี้จ้องดวงตาสีเทาตามคู้้น้อยๆ ราวหัวนาฬิกา ก่อนจะเป็นฝ่ายหลบตาค่อน แต่เมื่อทำอย่างนั้น กลายเป็นว่าตาของเธอเลื่อนลงมาจับที่ทรวงอกนวลเนียนไร้สิ่งเหนียวรั้ง แต่กลับไม่มีร่องรอยความหย่อนคล้อยของผู้หญิงที่อยู่ตรงหน้า และเมื่อแอนดี้ตัวดสายตากลับขึ้นไป มันก็หยุดอยู่แค่ที่ริมฝีปากสีชมพูอมเสดนั้น

“เธออายุสามสิบสอง” โรสว่า “โอ มันดูออกแค่นิดหน่อยเท่านั้นแหละ เพราะเธอใช้ชีวิตโซกโซนพอตัว ชีวิตที่ต้องหนีหัวซุกหัวซุนตลอดเวลา แต่เธอยังสวยอยู่นะ มาอยู่กับเราเถอะ ใช้ชีวิตร่วมกับเรา แล้วอีกสิบปีนับจากนี้เธอจะดูเหมือนคนอายุยี่สิบแปดจริงๆ”

“เป็นไปได้”

โรสยิ้ม “อีกร้อยปีนับจากนี้ ทั้งรูปร่างหน้าตาและความรู้สึกของเธอจะเหมือนกับคนอายุสามสิบห้า หมายถึงก่อนที่เธอจะรับสารชีวิตนั้นนะ แต่พอได้มันเข้าไปแล้วเธอก็จะกลับมายี่สิบแปดอีก เพียงแต่จะรู้สึกเด็กลงสิบปี และถ้ารับสารบ่อยๆ อายุเธอก็จะยืนยาว สิวจะพรุ่งตลอดกาล แถมยังกินได้อยู่ดีด้วย นั่นคือสิ่งที่ฉันกำลังเสนอให้เธอ ฟังดูเป็นยังไง”

“ดีจนเป็นไปได้” แอนดี้บอกไปตามตรง “เหมือนโฆษณาที่บอกว่าเราสามารถทำประกันชีวิตได้ด้วยเงินสิบดอลลาร์พวกนั้น”

แอนดี้ไม่ได้เข้าใจผิดเสียทีเดียว โรสไม่ได้โกหก (อย่างน้อยจนถึงตอนนี้ก็ยังไม่) แต่มีบางสิ่งที่ยังไม่ได้พูดถึง เป็นต้นว่า บางครั้งสารชีวิตจะขาดแคลน และไม่ใช่ว่าทุกคนที่จะรอดชีวิตจากขั้นตอนการเปลี่ยนผ่าน โรสลงความเห็นว่ารายนี้น่าจะรอด และवलนัท หมอจำเป็นของกลุ่มก็แสดงความเห็นด้วยอย่างระมัดระวัง แต่ถึงอย่างนั้นก็ไม่มีอะไรแน่นอน

“แล้วคุณกับเพื่อนๆ เรียกตัวเองว่า—”

“พวกนั้นไม่ใช่เพื่อน พวกเขาคือครอบครัวของฉัน เราคือกลุ่มลัทธิจะสมาน” โรสประสานมือเข้าด้วยกันและยื่นไปตรงหน้าแอนดี้ “และสิ่งที่ประสานเป็นหนึ่ง

จะไม่มีวันแยกจาก เธอจำเป็นต้องเข้าใจเรื่องนั้น”

แอนดี้ซึ่งเข้าใจดีว่าเด็กหญิงที่ถูกลืมชื่อนี้จะไม่มีวันหวนกลับไปเป็นสาวบริสุทธิ์ได้อีก เข้าใจคำพูดนี้ทุกประการ

“ฉันมีทางเลือกอื่นไหม”

โรสยกไหล่ “มีแค่ทางเลือกชั้นแล้ว ที่รัก แต่จะดีกว่านะถ้าเธอเองก็ต้องการมัน จะช่วยให้การเปลี่ยนผ่านง่ายขึ้น”

“เจ็บหรือเปล่า ไอ้การเปลี่ยนผ่านที่วุ่นๆ”

โรสยิ้มและโกหกตกใส่เป็นครั้งแรก “ไม่แม้แต่นิดเดียวจ้ะ”

๗

คืนหนึ่งในฤดูร้อน ณ เมืองหนึ่งในภาคตะวันตกตอนกลาง

ที่โหลสลักที่มีคนกำลังดูแฮร์ริสัน พอร์ด ฟาดแล้หลัง ที่โหลสลักที่ประธานาธิบดีดาราต้องกำลังฉีกยิ้มไม่น่าไว้วางใจในแบบฉบับของเขาอย่างไม่ต้องสงสัย ส่วนที่นี้ ในลานตั่งแคมป์แห่งนี้ แอนดี้ สไตเนอร์ นอนอยู่บนเก้าอี้สนามแบบปรับนอนได้ซึ่งได้มาจากร้านขายของลดราคา อาบแสงจากไฟหน้าของรถเอิร์ธครูเซอร์ซึ่งโรสเป็นเจ้าของและรวินเนอบโกของใครสักคน โรสอธิบายให้เธอฟังว่า ถึงแม้กลุ่มลัทธิจะสมานจะเป็นเจ้าของลานตั่งแคมป์หลายแห่ง แต่ที่นี้ไม่รวมอยู่ในนั้น อย่างไรก็ตาม ฝ่ายประสานงานของกลุ่มสามารถล่อมนั่งสี่ด้านให้กับสถานที่แบบนี้ได้อย่างไม่มีปัญหา กิจกรรมข้างร้านต่างๆทั่วประเทศอยู่ในสภาพอ่อนแอใกล้ล้ม อเมริกากำลังเผชิญหน้ากับวิกฤติเศรษฐกิจครั้งใหญ่ แต่สำหรับกลุ่มลัทธิจะสมาน เรื่องเงินไม่เคยเป็นปัญหา

“ฝ่ายประสานงานที่ว่าเป็นใคร” แอนดี้ถาม

“อ้อ เขาเป็นคนที่มึนโง่อย่างร้ายกาจ” โรสอธิบายพร้อมกับฉีกยิ้ม “สามารถหว่านเสน่ห์สยบคนทั้งโลกได้เลยทีเดียว อีกไม่นานเธอก็จะได้เจอเขา”

“เขาเป็นคนที่พิเศษของคุณหรือ”

โรสหัวเราะให้กับคำถามนี้และลูบแก้มแอนดี้ สัมผัสจากนิ้วของเธอก่อให้เกิดความตื่นเต้นร้อนผ่าวคลานยุบยับไปทั่วท้อง อาจจะฟังดูบ้า แต่นั่นเป็นความจริง “ตัวเธอสั้นไซ้ใหม่นี้ ฉันคิดว่าเธอจะไม่ใช่อะไรหรอก”

ก็อาจจะใช่ แต่ขณะที่นอนอยู่ตรงนี้ แอนดี้ไม่รู้สึกลึบตื้นตื้นอีกต่อไป เธอแค่กลัว ข่าวสารสารพัดทะเลาะลงเข้ามาในหัว พบศพในคูน้ำ พบศพในลานโล่งกลางป่า พบศพที่ก้นบ่อน้ำแห้งขอด ศพผู้หญิงกับเด็กสาววัยรุ่น เป็นศพผู้หญิงกับเด็กสาววัยรุ่นแทบจะเสมอ ไม่ใช่โรสที่ทำให้เธอกลัว ไม่เชิงหรอก ที่นี้ยังมี

ผู้หญิงคนอื่นๆอยู่ด้วย แต่ก็มีผู้ชายด้วยเช่นกัน

โรสคุกเข่าลงข้างๆเธอ แสงไฟหน้าต่างที่สว่างจ้าควรจะทำให้ใบหน้าของโรส กลายเป็นภาพขาวดำที่กระด้างและอัปลักษณ์ แต่เปล่าเลย มันมีแต่จะทำให้เธอ ดูสวยขึ้นอีก เธอลูบแก้มแอนดีอีกครั้ง “ไม่ต้องกลัวนะจ๊ะ” เธอปลอบ “ไม่ต้องกลัว”

เธอหันไปหาผู้หญิงอีกคน...สิ่งมีชีวิตผู้งดงามซิดเซียที่โรสเรียกว่าซารีไบ จากนั้นโรสพยักหน้า ซารีพายักหน้าตอบและเข้าไปในรถบ้านคันมึนๆที่มาของโรส ในระหว่างนั้นคนอื่นๆเริ่มตั้งแถวเป็นรูปวงกลมล้อมเก้าอี้สนาม แอนดีไม่ชอบสิ่งที่เกิดขึ้นเลย มันให้ความรู้สึกเหมือนการบูชา

“ไม่ต้องกลัวนะ เดี่ยวเธอก็จะได้เป็นส่วนหนึ่งของเราแล้ว แอนดี เป็นอันหนึ่งอันเดียวกับพวกเรา”

นอกเสียจากว่า โรสคิด เธอจะเข้าวงจรปฏิกิริยาและดับสูญไป ซึ่งถ้าเป็นอย่างนั้น เราจะเผาเสื้อผ้าของเธอในเตาเผาหลังห้องน้ำสาธารณะและออกเดินทางต่อในวันพรุ่งนี้ ไม่เสี่ยงกับอะไร ไม่ได้อะไรติดมือ

แต่โรสหวังว่าเรื่องแบบนั้นจะไม่เกิดขึ้น เธอชอบคนนี้ และความสามารถในการทำให้คนหลับยังอาจจะมีประโยชน์

ซารีกลับออกมาพร้อมกับกระบอกเหล็กหน้าตาเหมือนกระดิกเก็บความร้อน เธอส่งมันไปให้โรส โรสเปิดฝาสีแดงออก ใต้ฝามีหัวฉีดกับวาล์วเปิดปิด ในสายตาของแอนดี มันดูเหมือนกระป๋องสเปรย์ฉีดฆ่าแมลงที่ไม่มีฉลากปิด เธอนึกอยากพุ่งตัวจากเก้าอี้สนามและวิ่งไปคว้ามันมา แต่แล้วก็นึกถึงเหตุการณ์ในโรงหนังขึ้นมาได้ มือที่ซ่อนโซ่เข้าไปในหัวและตรึงเธอไว้กับที่

“ปู่ฟลิค” โรสพูดขึ้น “ช่วยนำเราที่ได้ไหม”

“ด้วยความยินดี” นั่นคือชายชราที่อยู่ในโรงหนัง คินนี่เขาสวมกางเกงขาล้นสีชมพูทรงหลวม ถุงเท้าขาวที่ดึงขึ้นมาตามหน้าแข้งผ่าผอมจนถึงหัวเข่า และรองเท้าแตะหนังสานเหมือนที่พระเยซูทรงสวม แอนดีคิดว่าเขาดูเหมือนคุณปู่อลตัน^๓ หลังจากติดอยู่ในค่ายกักกันมานานสองปี ชายชรายกมือทั้งสองขึ้น คนอื่นๆทำตาม การที่ทุกคนเชื่อมโยงกันในลักษณะนั้น อีกทั้งยังเป็นเงามืดอยู่ท่ามกลางแสงไฟหน้าต่างที่ฉายตัดกัน ทำให้พวกเขาดูเหมือนตุ๊กตากระดาษที่เชื่อมต่อกันอย่างพิลึกพิลั่น

^๓หนึ่งในตัวละครหลักของซีรีส์ The Waltons (ค.ศ. ๑๙๗๑ - ๑๙๘๒) เนื้อหาเล่าถึงชีวิตของครอบครัววอลตันซึ่งเป็นชาวไร่ในชุมชนเล็กๆแห่งหนึ่ง ระหว่างช่วงเศรษฐกิจตกต่ำครั้งใหญ่และสงครามโลกครั้งที่ ๒

“เราคือลัจจะสมาน” ปู่พลีกล่าว เสียงพูดจากอกซุบผอมไม่สิ้นเครือ
อีกต่อไป มันเป็นเสียงที่ลึกและกังวานของชายที่อายุน้อยกว่าและแข็งแรงกว่าเขา
มาก

“เราคือลัจจะสมาน” ทุกคนขานตอบ “ครั้น/ประสานจักไม่มีวันแยกจาก”

“ณ ที่แห่งนี้มีผู้หญิงคนหนึ่ง” ปู่พลีพูด “เธอจะร่วมกับเราหรือไม่ จะ
ประสานชีวิตของเธอกับชีวิตของเรา และเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับเราหรือไม่”

“ตอบตกลงสิ” โรสบอกแอนดี้

“ตะ...ตกลง” แอนดี้เค้นออกมาจนได้ หัวใจของเธอไม่ได้เต้นธรรมดาๆ
อีกต่อไป ตอนนั้นกระแทกรัวๆ ราวกับโทรเลข

โรสเปิดวาล์วกระป๋อง มีเสียงทอดถอนใจอย่างเค้าน้ำร้อนพุ่งขึ้นเล็กน้อย
และละอองสีเงินกลุ่มหนึ่งก็พุ่งออกมา แต่แทนที่จะพุ่งไปตามสายลมยามเย็น
โชยอ่อน มันกลับลอยนิ่งอยู่เหนือกระป๋อง จนกระทั่งโรสชะงักเข้าไป ห่อ
ริมฝีปากสีชมพูอมแดงที่น่าน้ำลายไหล และเป่าเบาๆ กลุ่มละอองที่ดูคล้ายบอลลูก
คำพูดไร้ตัวตนซึ่งสือในการสูญลอยเอื่อยๆ ออกไป จนมาหยุดเหนือใบหน้าที่กำลัง
แหงนขึ้นและดวงตาเบิกโพลงของแอนดี้

“เราคือลัจจะสมาน เรายืนหยัดยาวนาน” ปู่พลีประกาศก้อง

“ซัปปาธา ฮันทิ” คนอื่นๆ ขานรับ

กลุ่มละอองเริ่มลดตัวลงต่ำอย่างอ้อยอิ่ง

“เราผ่านการคัดสรร”

“ลือดซัม ฮันทิ” พวกเขาขานตอบ

“สุดท้ายใจเข้าไปลึกๆ” โรสพูดและจูบแก้มแอนดี้อย่างอ่อนโยน “เจอกัน
ฝั่งโน้นนะ”

อาจจะ

“ชะตาเรานั้นเหนือกว่าผู้ใด”

“คาฮานนา ริโซน ฮันทิ”

จากนั้นทุกคนกล่าวโดยพร้อมเพรียง “เราคือลัจจะสมาน เรา...”

แต่แอนดี้ไม่รับรู้อะไรอีกต่อไป สารสีเงินประทับลงบนหน้าของเธอ ให้
ความรู้สึกเย็น เย็นมาก และเมื่อเธอสูดมันเข้าไป ละอองพวกนั้นก็กลายเป็นสิ่ง
มีชีวิตที่ไม่อาจระบุประเภทและเริ่มกรีดร้องข้างในตัวเธอ ทารกที่เกิดจากละออง
ซึ่งเธอไม่รู้เพศกำลังดิ้นรนเพื่อจะหนีออกไป แต่แล้วใครคนหนึ่งก็ลงมือผ่า โรส
กำลังผ่า ขณะที่คนอื่นๆ ยืนล้อมเธอไว้ในระยะประชิด (อย่างเป็นอันหนึ่งอันเดียว)
และส่องไฟฉายกว่าสิบอันลงมา ให้แสงสว่างแก่การฆาตกรรมที่เกิดขึ้นเหมือน

ภาพสลัวโลโก้

แอนดี้พยายามกระซอกตัวขึ้นจากเก้าอี้ แต่ไม่มีว่างให้กระซอกอีกต่อไป ร่างกายของเธอหายไป ที่ที่มันเคยอยู่บัดนี้ก็มีเพียงความเจ็บปวดในคราบมนุษย์ ความเจ็บปวดของเด็กน้อยที่กำลังจะตาย และความเจ็บปวดของตัวเอง

จงโอบกอดมัน ความคิดนี้เหมือนผ้าเย็นๆ ที่ประคบลงบนบาดแผลร้อนผ่า ซึ่งเป็ร่างของเธอ นั่นเป็นทางเดียวที่จะรอดไปได้

ฉันทำไม่ได้ ฉันหวังในความเจ็บปวดแบบนี้มาทั้งชีวิต

ก็อาจจะใช่ แต่ตอนนี้เธอวิ่งไปไหนไม่ได้แล้ว จงโอบกอดมัน กลืนมัน เข้าไป รับชารนี้ไว้ ไม่อย่างนั้นก็ตายไปซะ

๘

สมาชิกกลุ่มสัจจะสมานยืนชูมือสู่เบื้องบน ปากพร่ำขานถ้อยคำเก่าแก่ ชับบาธา ฮันทิ ลีอดซัม ฮันทิ คาฮานนา ริโซน ฮันทิ ทุกคนเฝ้ามองขณะที่เสื้อของแอนดี้ สไลด์เนอร์ ยุบลงตรงตำแหน่งที่เคยเป็นทรวงอก และกระโปรงหุบสู่เหมือนปากที่ถูกอุดปิด พวกเขาเฝ้ามองเมื่อใบหน้าของเธอกลายเป็นแก้วขุ่นๆ แต่ดวงตาคู่หนึ่งยังคงอยู่ มันลอยเหมือนลูกโป่งไปจับบนเครื่องสายเส้นประสาทโปร่งบาง

แต่นั้นก็จะหายไปด้วย วอลนัทคิด เธอไม่แกร่งพอ ฉันคิดว่าเธออาจจะแกร่งพอ แต่ฉันคิดผิด เธออาจกลับมาอีกครั้งหรือสองครั้ง แต่หลังจากนั้นก็จะเข้าวงจรปฏิกวนและดับสูญไป ไม่เหลืออะไรอีกนอกจากเสื้อผ้า เขาพยายามนึกถึงการเปลี่ยนผ่านของตัวเอง จำได้เพียงว่าคืนนั้นพระจันทร์เต็มดวง และมีกองไฟแทนที่จะเป็นไฟพ่นารถ กองไฟ เสียงร้องแผ่วเบาของม้า...และความเจ็บปวด เราจำความเจ็บปวดได้จริงหรือ เขาไม่คิดเช่นนั้น เรารู้ว่ามีสิ่งนี้อยู่ และเราทุกข์ทรมานกับมัน แต่มันไม่เหมือนกัน

ใบหน้าของแอนดี้คือนรูปรูปร่างเหมือนใบหน้าของดวงวิญญาณที่ลอยอยู่เหนือโต๊ะคนทรงเจ้าเข้าผี เสื้อของเธอหนุนขึ้นทางด้านหน้า กระโปรงพองขึ้นเมื่อสะโพกและต้นขาหวนคืนสู่โลกมนุษย์ หญิงสาวกรีดร้องด้วยความเจ็บปวดแสนสาหัส

“เราคือสัจจะสมาน เรายืนหยัดยาวนาน” พวกเขาขับขานท่ามกลางลำแสงจากรถบ้านที่ฉายตัดกัน “ชัยบาธา ฮันทิ เราผ่านการคัดสรร ลีอดซัม ฮันทิ ชะตาเรานั้นเหนือกว่าผู้ใด คาฮานนา ริโซน ฮันทิ” พวกเขาจะเปล่งถ้อยคำเหล่านี้จนกว่าทุกอย่างจะสิ้นสุด และไม่ว่าจะอย่างไร มันจะใช้เวลาไม่นาน

แอนดี้เริ่มหายไปอีก เนื้อหนังกลายเป็นแก้วขุ่นๆ ที่ทุกคนสามารถมองเห็นเข้าไปจนเห็นโครงกระดูกและรูปปากที่ยิ้มยิงฟันของกะโหลกศีรษะ สารสีเงิน

สองสามหย่อมส่องประกายอยู่ในรอยยิ้มนั้น ดวงตาที่เป็นอิสระจากพันธนาการ กลอกกลิ้งอย่างบ้าคลั่งในเข่าตาซึ่งไม่มีอยู่อีกต่อไป แอนดี้ยังคงกรีดร้อง แต่บัดนี้ ลืมเสียงบางเบาและสะท้อนก้องราวกับดังมาจากทางเดินอันไกลโพ้น

๙

โรสคิดว่าแอนดี้จะยอมแพ้ นั่นคือสิ่งที่พวกเขาทำยามที่เจ็บจนทนไม่ไหว แต่นังหนูคนนี้อึด แอนดี้หม่นคว้างคืนสู่ชีวิตพร้อมกับกรีดร้องมาตลอดทาง สองมือที่เพิ่งกลับมาถึงตะครุบมือโรสด้วยเรียวแรงที่บ้าคลั่งและจิกแน่น โรสโน้มตัวเข้าไปหา แพบไม่รับรู้ถึงความเจ็บปวด

“ฉันรู้ว่าเธอต้องการอะไร ตึกตาน้อย กลับมาสิ แล้วเธอจะได้สิ่งนั้น” เธอเลื่อนปากลงไปใกล้ๆ ปากของแอนดี้และใช้ลิ้นลูบไล้ริมฝีปากบนจนมันกลายเป็นไอหมอก แต่ดวงตาคู่นั้นยังคงจ้องตาเธอหนึ่ง

“ซัปปาธา ฮันทิ” พวกเขาซัปปาธา “ลือดซัม ฮันทิ คาฮานนา ริโซน ฮันทิ”

แอนดี้กลับมาอีกครั้ง ใบหน้าก่อเป็นรูปรอบๆ ดวงตาที่มองเขม็งและเต็มไปด้วยความเจ็บปวด หลังจากนั้นร่างกายของเธอก็ตามกลับมา เป็นเวลาครู่หนึ่งที่โรสมองเห็นกระดูกแขนและกระดูกนิ้วที่เกาะกุมมือเธออยู่ หลังจากนั้นมันก็เริ่มถูกห่อหุ้มด้วยผิวหนัง

โรสจูบเธออีก แอนดี้จูบตอบแม้ว่าตกอยู่ในความเจ็บปวดอย่างแสนสาหัส โรสเป่าธาตุของตนลงไปในลำคอของหญิงสาว

ฉันอยากได้คนนี้ และอะไรที่ฉันอยากได้ ฉันจะต้องได้

ร่างของแอนดี้เริ่มเลื่อนไปอีก แต่โรสสัมผัสได้ว่าเธอกำลังต่อสู้กับมัน กำลังเป็นต่อ หล่อเลี้ยงตัวเองด้วยพลังชีวิตที่กำลังกรีดร้อง พลังที่เธอกลืนเข้าไปสู่ลำคอและรับเข้าไปในปอด แทนที่จะพยายามผลักมันออก

รับสารชีวิตเข้าไปเป็นครั้งแรก

๑๐

สมาชิกคนล่าสุดของกลุ่มสัจจะสมานใช้เวลาคืนนั้นบนเตียงนอนของโรส โอฮารา เป็นครั้งแรกในชีวิตที่เธอค้นพบความรู้สึกอื่นจากการมีเซ็กซ์ ความรู้สึกที่นอกเหนือจากความกลัวและความเจ็บปวด เธอแอบคอดจากการกรีดร้องบนเก้าอี้สนาม แต่ตอนนี้เธอกำลังกรีดร้องอีกเมื่อร่างกายถูกยึดครองโดยความรู้สึกใหม่นี้ ความสุขชานที่สมน้ำสมเนื้อกับความเจ็บปวดของการเปลี่ยนผ่าน และเป็นอีกครั้งที่มัน

เหมือนจะทำให้เธออยู่ในสภาพโปร่งแสง

“ร้องได้เต็มที่เลยนะ” โรสพูด เงยหน้าขึ้นจากหว่างขาของแอนดี้ “พวกเขาได้ยินมาเยอะแล้ว ไม่ว่าจะแบบดีหรือแบบเลว”

“เช็ทซ์เป็นแบบนี้สำหรับทุกคนหรือเปล่า” ถ้าใช่ แล้วเธอพลาดอะไรไปบ้าง! ไอ้พ่อชั่วมันขโมยอะไรจากเธอไปบ้าง! แล้วคนอื่นทว่าเธอเป็นหัวขโมยเนียนะ

“สำหรับเรานะ ไซ้ เมื่อเรามารับธารชีวิตเข้าไป” โรสว่า “เธอจำเป็นต้องรู้แค่นั้นแหละ”

โรสก้มศีรษะกลับลงไป แล้วมันก็เริ่มขึ้นอีก

๑๑

ก่อนเที่ยงคืนไม่นาน ชาร์ลีเหรียญตราและบาบาผมแดงนั่งอยู่บนบันไดชั้นล่างสุดของรถบาวน์เดอร์ที่ชาร์ลีเป็นเจ้าของ พลังแบ่งกันดูบุหรี่ยัดไส้และเหล้าหมองพระจันทร์ มีเสียงกริรร้องดังจากรถเอิร์ธครูเซอร์ของโรสอีก

ชาร์ลีและบาบาหันมามองหน้ากันและยิ้มเปล

“มีคนกำลังปลื้มแฮะ” บาบาตั้งข้อสังเกต

“แล้วมีอะไรที่ไม่น่าปลื้มเล่า” ชาร์ลีว่า

๑๒

แอนดี้ตื่นขึ้นมาท่ามกลางแสงแรกของวันใหม่และพบว่าตัวเองนอนหนุนทรงอกของโรสอยู่ เธอรู้สึกเหมือนเป็นคนละคน ขณะเดียวกันก็ไม่ว่าสักว่ามีอะไรต่างออกไป เธอยกศีรษะขึ้นและพบว่าโรสกำลังมองมาที่เธอด้วยดวงตาสีเทาสดุดตาคุณั้น

“คุณช่วยชีวิตฉันไว้” แอนดี้พูด “คุณพำนักลับมา”

“ฉันทำคนเดียวไม่ได้หรอก เธอเองก็อยากมาด้วย” *ปรบมือข้างเดียว*
ไม่ดังหรอก ตุ๊กตาน้อย

“สิ่งที่เราทำหลังจากนั้น...เราทำอีกไม่ได้แล้วไซ้ไหม”

โรสส่ายศีรษะและยิ้มให้ “ไม่ได้ แต่ไม่เป็นไร ประสบการณ์บางอย่างจะเป็นที่หนึ่งเสมอ อีกอย่าง คนของฉันจะกลับมาวันนี้ด้วย”

“เขาชื่ออะไร”

“เขาใช้ชื่อเฮนรี่ รอทแมน แต่ก็แค่สำหรับพวกปฤชุน ชื่อในเิกกลุ่มของเขา คือ ป่าอีกา”

“คุณรักเขาหรือเปล่า คุณรักเขาใช่ไหม”

โรสยิ้ม ดึงแอนด์เข้าไปใกล้ๆ และจูบเธอ แต่ไม่ตอบคำถาม

“โรส”

“หือ”

“ฉัน...ฉันยังเป็นมนุษย์อยู่หรือเปล่า”

โรสตอบคำถามนี้ด้วยคำตอบเดียวกับที่ดิดิ ฮัลโลรานน์ เคยตอบหนูน้อยแดนนี่ ทอร์เรนซ์ และด้วยน้ำเสียงเย็นชาแบบเดียวกัน “เธอสนด้วยหรือ”

แอนด์ตัดสินใจว่าเธอจะไม่สน และตัดสินใจว่าตอนนี้เธอพบที่ที่ตัวเองสามารถเรียกว่าบ้านแล้ว

แม่แม่

๑

ฝันร้ายปนกันให้ยุ่ง ใครคนหนึ่งกวัดแกว่งค้อนและไล่ล่าเขาไปตามทางเดินยืดยาว ไม่สิ้นสุด ลิฟต์ตัวหนึ่งทำงานเองเหมือนมีชีวิต พุ่มไม้รูปสัตว์มีชีวิตและบุกเข้ามา ประชิดตัว และท้ายที่สุดความคิดหนึ่งที่แจ่มชัดก็ผุดวาบขึ้น ฉันอยากจะทำอะไรสักอย่าง

แดน ทอร์เรนซ์ ลีมตา แสงอาทิตย์แยงลูกตาและทะลุทะลวงเข้ามาในหัว ที่ปวดหนึบๆ ช่มชู้ว่าจะเผาสมองให้วอดเป็นจุน นี่คือการเมาค้างที่สยบทุกการ เมาค้าง ใบหน้าปวดตบ โพรงจุมูกตัน มีเพียงช่องเท่ารูเข็มในจุมูกข้างซ้ายที่อนุญาตให้อากาศเส้นบางเฉียบไหลผ่านเข้ามาได้ ข้างซ้ายหรือ ไม่สิ ขวาต่างหาก เขาสามารถหายใจทางปาก แต่มันปนเปื้อนไปด้วยรสชาติของวิกกีกับบุหรี ท้องไส้ให้ความรู้สึกเหมือนลูกตะกั่ว ข้างในเต็มไปด้วยของผิดสำแดงสารพัด ยามเช้าหลังจากการเติมขยะใส่ท้อง เพื่อนนักดื่มชราหรือใครสักคนเคยเรียกความรู้สึกเลวร้ายไว้แบบนี้

ทันใดนั้นเสียงกรนสนั่นดังขึ้นข้างตัว แดนหันศีรษะไปทางนั้น แต่ลำคอ ร้องไวยวายและความเจ็บร้าวจรรจ์ทะลวงขมับเข้ามาอีก เขาลืมตาขึ้นมาใหม่ แต่แค่นิดเดียว ขอย่าให้เจอแสงอาทิตย์แผดร้อนนั้นอีกเลย ได้โปรด ไม่ใช่ตอนนี้ เขาพบว่าตัวเองนอนอยู่บนฟูกเปลือยๆ บนพื้นห้องที่เปลือยเปล่า หญิงสาวร่างเปลือยคนหนึ่งนอนหงายแขนขาแกว่งอ้าซ่าอยู่ข้างๆ แดนมองแล้วจึงเห็นว่าตัวเองก็ล่อนจ้อนอยู่เช่นกัน

ชื่อของเธอคือ...โดโลเรส ไม่ใช่ เด็บบี้ ไกล่เคียงขึ้น แต่ยังไม่ถูกเสียทีเดียว...

ดีนี่ ชื่อของเธอคือดีนี่ เขาเจอเธอที่บาร์ชื่อมิลกี้เวย์ และสนุกสนานครื้นเครงกันพอสมควรจนกระทั่ง...

เขาจำไม่ได้ และแค่มองปราดเดียวไปที่มือทั้งสองข้างซึ่งบวมเป่งกับข้อนิ้วข้างขวามีรอยถลอกและสะเก็ดแผล เขาก็ลงความเห็นว่ามันสำคัญตรงไหน ก็แค่เรื่องเดิมๆ ซ้ำๆ ไม่เคยเปลี่ยน เขาเมา ใครสักคนพูดจาไม่เข้าหู จากนั้นเหตุการณ์ซุลมุนและการเสียเลือดเนื้อในบาร์ก็เกิดขึ้น ในหัวของแดนมีสุนัขตัวอายุอยู่ตัวหนึ่ง ยามสร้างเขาสามารถล่ามันไว้ ยามเมาเช่นนั้นหายไป ไม่ช้าก็เร็วมันต้องพลังมีอะไรสักคน เท่าที่รู้ เมื่อคืนเขาอาจลงมือไปแล้วก็ได้

เอ้ ดีนี่ ขยี้ร่องรอยฉันทีสิ

เขาพูดอย่างนั้นจริงหรือ กลัวเหลือเกินว่าจะจริง ตอนนี้อาจตรงบางส่วนเริ่มกลับมาแล้ว และขนาดแค่บางส่วนก็ยังดูเหมือนจะมากเกินไป ดีพุลแปดลูกพยายามปั่นไซดไค้มากกว่าปกติเล็กน้อยและทำลูกหลุดออกนอกโตะ เจ้าวายร้ายมอมซอลักตัวจิ๋วกระดอนและกลิ้งหลุนๆ ไปถึงตู้เพลงที่กำลังควมเพลงอยู่ อะไรอีก เพลงคันทรี่ เขาคลับคล้ายคลับคลาวด์โจ ดิฟฟี อยู่ในเหตุการณ์ด้วย ทำไมเขาแหงชะแวงขนาดนั้น เพราะเมาไป หนาซ่ายยังมีดีนี่ยินประคบอยู่ข้างหลัง กำลังคลิ้งเคล้นไธหนูของเขาได้ขอบโตะ เขาจึงอยากโชว์เก่าให้เธอดู ทุกอย่างกำลังเมามันได้ที่ แต่แล้วชายใส่หมวกแก๊ปยี่ห้อเคสกับเสื้อคาวบอยผ้าไหมฉูดฉาดก็หัวเราะขึ้นมา และนั่นคือความผิดพลาดของมัน

เหตุการณ์ซุลมุนและการเสียเลือดเนื้อตามมา

แดนยกมือแตะปาก เขารู้สึกเหมือนกำลังจับไส้กรอกอุ่นๆ ตรงตำแหน่งที่ควรจะเป็นริมฝีปากในตอนที่ได้ยินออกจากเคาน์เตอร์ขึ้นเงินตอนบ่ายเมื่อวาน โดยมีเงินห้าร้อยเหรียญติดๆ ซุกอยู่ในกระเป๋ากางเกงด้านหน้า

อย่างน้อยพันทุกชีของฉันก็ดูเหมือนจะ -

มีของเหลวพุ่งจากช่องท้อง เขาเรอเอาเมื่อเปิดรึยวๆ ரசชาติเหมือนวิสกีออกมาเต็มปากและกลืนมันกลับลงไป รู้สึกแสบร้อนขณะที่มันไหลย้อนคืน เขากลิ่งลงจากฟูกมานั่งคุกเข่า จากนั้นจึงโงนเงนลุกขึ้นยืน ร่างของเขาชวนเซขณะในห้องเริ่มออกสีกาแสงก็อย่างนั้นมวล์ เขาเมาค้าง หัวปวดเหมือนจะระเบิดในห้องเต็มไปด้วยอาหารลั้วๆ ที่ยัดเข้าไปเมื่อคืนเพื่อสยบฤทธิ์เหล้า...แต่สุดท้ายเขาก็เมาอยู่ดี

แดนเกี่ยวกางเกงในขึ้นจากพื้นและกำแน่นขณะเดินออกจากห้องนอน เขาไม่ถึงกับกะเผลก แต่หึ่งน้ำหนกไปที่ซาซ่ายมากกว่าแน่นอน เขาจำสิ่งหนึ่งได้รางๆ เป็นความทรงจำที่หวังว่าจะไม่ชัดเจนไปกว่านี้ คาวบอยหมวกแก๊ปยกเก้าอี้

ทุ่มใส่ นั่นคือตอนที่เขากับดีนผู้ขี้น้องชายแผ่นออกจากบาร์ ไม่ถึงกับวิ่ง แต่หัวเราะเหมือนคนบ้า

มีของเหลวพุ่งจากท้องไส้ที่ปั่นป่วนอีก คราวนั้นมันเกิดขึ้นพร้อมกับการบีบรัดที่ให้ความรู้สึกเหมือนเวลาเมื่อถูกยัดอยู่ในถุงมือยางลื่นๆ และนั่นคือการปลดปล่อยทุกสิ่งทุกอย่างที่กระตุ้นให้เกิดการอ้วก ทั้งกลิ่นน้ำส้มสายชูแช่ไข่ต้มในโหลแก้วใบใหญ่ รสชาติของกากหมูทอดกรอบรสบาร์บีคิว ภาพเฟรนท์ฟรายจมกองเลือดกำเดาซอสมะเขือเทศ ชยะทุกชิ้นที่เขาสวาปามเข้าไประหว่างชุดเหล้าเมื่อคืน เขากำลังจะอ้วก แต่ภาพต่างๆ ยังคงผุดขึ้นมาไม่หยุด ศูนย์รวมของมันอยู่ที่วงล้อเสียงโซคของรายการเกมโชว์แห่งฝันร้าย

*เรามีอะไรให้ผู้เข้าแข่งขันคนถัดไปบ้าง จอห์นนี่/เอ่อ บ๊อบ **ปลาซาร์ดินโคตรเลียน** หนึ่งจานเปลเบิ้มๆ นะซี!*

ห้องน้ำอยู่ฝั่งตรงข้ามของทางเดินสั้นๆ นี้เอง ประตูเปิดอยู่ ฝารองนั่งของโถชักโครกถูกยกขึ้น แดนพุ่งเข้าไปหามันและทิ้งตัวลงคุกเข่า จากนั้นก็คายของเก่าสีเหลืองอมน้ำตาลทับลงไปบนก้อนอุจจาระที่ลอยอยู่ในนั้นอย่างหมดไส้หมดพุง เขาเบือนหน้าหนี มือความหยาบที่กดชักโครกจนพบและออกแรงกด น้ำไหลซู่ แต่ไม่มีเสียงน้ำถูกดูดลงท่อดังขึ้นตามมา เขาหันกลับไปมองโนโธและเห็นภาพที่ทำให้หัวใจแทบหยุดเต้น ก้อนอุจจาระซึ่งอาจเป็นของเขาลอยทิ้งเต้งในท้องทะเลสนมขบเคี้ยวที่ย่อยไปครึ่งหนึ่ง และทั้งหมดนั้นกำลังยกตัวขึ้นมาหาขอบโถที่มีคราบฉีกระเด็นเประอะไปทั่ว อย่างไรก็ตาม ก่อนที่น้ำจะล้นโถและทำให้ความสยดสยองไม่รู้จักจบของเขาวนนี้สมบูรณ์ อะไรสักอย่างในทอ끼ส่งเสียงกระแอมและดูดของโสโครกเหล่านั้นลงไปจนหมด แดนอ้วกออกมาอีก จากนั้นจึงตัวขึ้นมานั่งยองๆ หลังพิงกำแพงห้องน้ำ ศีรษะที่ปวดตุบๆ ก็มึนดู รอให้น้ำขึ้นมาเต็มถึงเพื่อจะได้กดชักโครกเป็นครั้งที่สอง

ไม่เอาแล้ว สาบานได้ ไม่เอาแล้ว เหล้า บาร์ เรื่องซกดย่อย เขาสัญญา กับตัวเองเป็นครั้งที่ร้อย หรืออาจจะครั้งที่พัน

สิ่งหนึ่งที่แน่นอนคือเขาต้องไปจากเมืองนี้ ไม่อย่างนั้นเขาอาจเดือดร้อนเดือดร้อนหนักอย่างไม่ต้องสงสัย

*จอห์นนี่ เรามีอะไรให้ผู้ชนะรางวัลสูงสุดประจำวันนี้บ้าง/บ๊อบ **สองปีในเรือนจำรัฐ ข้อหาทำร้ายร่างกายนะซี!***

และ...ผู้ชมในห้องส่งส่งเสียงโห่ฮาอย่างบ้าคลั่ง

เสียงน้ำไหลในถังพักอันแสนหนวกหูเงียบลงไป แดนยื่นมือไปหาที่กดชักโครกเพื่อจะกดเศษซากของคืนก่อนถึงเป็นครั้งที่สอง แต่แล้วก็ชะงัก เขาพบ

หลุมดำในความทรงจำระยะสั้นของตัวเอง เขารู้ชื่อตัวเองไหม รู้สิ! แดเนียล แอนโทนี่ ทอร์เรนซ์ เขารู้ชื่อผู้หญิงที่นอนกรนอยู่บนพูกในอีกห้องไหม รู้! ดีนี่ไง เขานึกนามสกุลเธอไม่ออก แต่เป็นได้ว่าเธอไม่เคยบอกเขา เขารู้ชื่อประธานาธิบดีคนปัจจุบันหรือเปล่า

ไม่รู้ เขาคิดด้วยความอกสั่นขวัญหาย ไม่ใช่ในที่แรก หมอนั่นไว้ผมทรงเอลวิสสุดเพียวและมีฝีมือในการเป่าแซ็ก...ที่ค่อนข้างแย้ แต่ชื่อนี้สิ...

รู้หรือเปล่าเถอะว่าแกอยู่ที่ไหน

คลีฟแลนด์ หรือว่าชาร์ลสตัน ลักเมืองละน่า

ตอนที่กดชักโครกนั่นเอง ชื่อของประธานาธิบดีก็กลับเข้ามาในหัวอย่างแจ่มชัดสว่างาม และแดนไม่ได้อยู่ที่เมืองคลีฟแลนด์หรือชาร์ลสตัน เขาอยู่ที่วิลมิงตัน รัฐนอร์ทแคโรไลนา ทำงานในตำแหน่งเจ้าหน้าที่ทั่วไปของโรงพยาบาลเกรซออฟแมรี หรืออาจจะเคยทำ ถึงเวลาต้องเดินหน้าต่อแล้ว ถ้าเขาย้ายไปที่อื่นได้ ที่ไหนสักแห่งที่ดีๆ เขาอาจจะสามารถเลิกดื่มและเริ่มต้นใหม่

เขาลุกขึ้นและมองตัวเองในกระจก แผลไม่แยอย่างทีกลัว จมูกบวม แต่ยังไม่หัก อย่างน้อยเขาก็คิดว่าไม่ มีสะเก็ดเลือดแห้งกรังเกาะอยู่เหนือริมฝีปากบนที่บวมแฉ่ รอยข้ำหนึ่งจุดบนโหนกแก้มข้างขวา (ความบอยหมวกกับคงถนัดซ้าย) และมีเลือดคั่งเป็นรอยแหวนอยู่ตรงกลาง รอยข้ำอีกจุดเป็นดวงใหญ่แผ่ไปบนเบ้าหัวไหล่ข้างซ้าย คลับคล้ายคลับคลาวรรอยนี้มาจากไม้ค้ำ

เขาเปิดดูตู้ยา ท่ามกลางหลอดเครื่องสำอางและขวดยาที่ไม่ต้องใช้ใบสั่งแพทย์ที่ล้นกันอยู่ในนั้น เขาพบยาตามใบสั่งแพทย์สามขวด ขวดแรกคือไดฟลูแคน ซึ่งโดยทั่วไปจะจ่ายให้ผู้ป่วยที่มีการติดเชื้อจำพวกยีสต์ เขาดีใจที่ไธหนูผ่านการขริบมาแล้ว ขวดที่สองคือดาร์วอนคอมพ์ ๖๕ เขาเปิดออกดู ในขวดมียาเหลืออยู่หกแคปซูล เขาเก็บสามแคปซูลใส่กระเป๋เพื่อประโยชน์ในภายภาคหน้า ยาตามใบสั่งแพทย์ตัวสุดท้ายคือ ฟิโอรีเซ็ท และขอบคุณสวรรค์ ขวดนี้ยังมียาอยู่เกือบเต็ม เขากินสามเม็ดพร้อมดื่มน้ำเย็นๆ ตาม การยืนโก้งโค้งเหนืออ่างล้างหน้าทำให้อาการปวดหัวเลวร้ายกว่าเดิม แต่แดนคิดว่าอีกไม่ช้าจะรู้สึกดีขึ้น ฟิโอรีเซ็ทซึ่งมีไว้รักษาโรคไมเกรนและอาการปวดศีรษะเนื่องจากความเครียด เป็นตัวพิฆาตการเมาค้างที่เชื่อมือได้ เอ้อ...เกือบจะเชื่อมือได้

เขาตั้งท่าจะปิดตู้ แต่แล้วเปลี่ยนใจดูอีกรอบ เขาขยิบขำของไร้สาระไปทั่วๆ ไม่มีห้วงคุมกำเนิด อาจอยู่ในกระเป๋าสะพายของเธอ เขาหวังให้เป็นแบบนั้น เพราะตัวเองไม่ได้พกถุงยาง และถ้าเขาฟาดเธอ ซึ่งคิดว่าเป็นไปได้ แม้จะจำไม่ได้ชัดๆ นั่นแปลว่าเขาทำโดยไม่ได้ใส่ถุง

เขาสวมกางเกงในและเดินลากเท้ากลับไปห้องนอน หยุดยื่นตรงปากประตู
ครู่หนึ่งและมองผู้หญิงที่หัวเขากลับบ้านในคืนก่อน แขนขาของเธอกางอ้าซ่า
เผยให้เห็นทุกสัดส่วน เมื่อคืนเธอดูเหมือนเทพธิดาแห่งโลกความบอยตะวันตก
ในชุดกระโปรงหนังยาวถึงต้นขากับรองเท้าแตะพื้นไม้ก๊อก เลื้อยเอวลอย และ
ต่างหูหวน เข้านี้สิ่งที่เขาเห็นคือก้อนเนื้อขาวคล้อยของฟงหลามย้อยเพราะอิดเบียร์
และกางชั้นที่สองซึ่งเริ่มออกซ้อนชั้นแรก

เขาเห็นบางสิ่งที่เลวร้ายกว่านั้นด้วย ผู้หญิงคนนี้ยังไม่โตเป็นผู้ใหญ่ เธอ
อาจไม่ใช่นางเอกของทางตำรวจ (ได้โปรดเถิด พระเจ้า ขออย่าให้ใช่) แต่อายุ
ไม่เกินยี่สิบแน่นอน อาจจะมีอยู่แค่เลขหนึ่งปลายๆ ผืนหนังด้านหนึ่งตกละเอียด
แบบเด็กๆ ที่ไม่รู้ร้อนรู้หนาวกับอะไร บนนั้นมีโปสเตอร์วง **คิส** ซึ่งจิน ซิมมอนส์
สมาชิกคนดังของวง กำลังพันไฟ ผืนหนังด้านมีรูปแมวน้อยน่ารักกำลังถลึงตา
จ้องอย่างตื่นๆ และห้อยตัวจากกิ่งไม้ ข้อความบนโปสเตอร์เขียนไว้ว่า **อิดไว้นะ
หนูน้อย**

เขาทนอยู่ที่นั่นต่อไปอีกไม่ได้แล้ว

เสื้อผ้าของทั้งคู่กองรวมกันอยู่ตรงปลายฟูก แดนแยกเสื้อยืดของตัวเอง
ออกมาจากการเกงในของเธอและกระซอกมันสวมหัว จากนั้นหยิบกางเกงยีนมาใส่
เขาหยุดกึกตอนที่รู้สึกดีขึ้นมาได้ครึ่งทาง เมื่อพบว่ากระเป๋าคาดข้างซ้ายแพลงไป
เยอะ เทียบกับตอนที่เดินออกจากเคาน์เตอร์ขึ้นเงินตอนบ่ายของวันก่อน

ไม่นะ เป็นไปไม่ได้

อาการปวดหัวที่เริ่มดีขึ้นแค่หน่อยเดียวกลับมาปวดตบๆ อีก พร้อมกันนั้น
หัวใจก็เต้นเร็วขึ้น และเมื่อเขาล้วงเข้าไปในกระเป๋า สิ่งที่หยิบออกมาได้ก็มีแค่
ธนบัตรสิบดอลลาร์หนึ่งใบกับไม้จิ้มฟันสองอัน อันหนึ่งแทงเข้าไปในซอกเล็บนิ้วชี้
และที่มือหนังบอบบางที่อยู่ข้างใต้ แต่เขาแทบไม่สังเกต

เราสองคนดื่มไม่ถึงห้าร้อยดอลลาร์หรอก ไม่มีทาง ถ้าดื่มหนักขนาดนั้น
ปานนี้คงเซ็งทั้งไปแล้ว

กระเป๋าเงินของเขายังอยู่ในที่ประจำในกระเป๋ากางเกงด้านหลัง เขาดึงมัน
ออกมา หวังทั้งๆ ที่รู้ว่าไม่มีหวัง แล้วก็ผิดหวังจริงๆ ณ จุดหนึ่งเขาคงย้ายธนบัตร
สิบดอลลาร์ที่ปกติดจะเก็บไว้ในกระเป๋าเงินมาใส่กระเป๋ากางเกงด้านหน้า วิธีนี้จะ
ทำให้หนักล้ากระเป๋าที่ลึงอยู่ตามบาร์ทำงานยากขึ้น น่าขำล้นดีพอมารู้ตอนนั้น

เขามองผู้หญิงที่กำลังกระหวั่นไหวกับผู้หญิงที่นอนกรนอะร่าร่าอยู่บนฟูก
และเริ่มเดินเข้าไปหาเธอ ตั้งใจว่าจะเขย่าตัวเธอให้ตื่นและถามว่าทำอะไรกับเงิน
บัตรของเขา อุดปากให้ตื่นถ้าจำเป็น แต่ถ้าเธอขโมยไป เธอจะพาเขากลับมาบ้าน

ด้วยทำไม ไม่มีเหตุการณ์อื่นเกิดขึ้นอีกแล้วหรือ การผจญภัยอะไรสักอย่าง หลังจากพวกเขาออกจากมิลก็เวย์ ตอนนี้เมื่อสติสัมปชัญญะเริ่มกระจ่าง ความทรงจำหนึ่งก็หวนกลับมา มันเลือนราง แต่มีความเป็นไปได้ เขาจำได้ว่าเธอกับเขา ขึ้นแท็กซี่ไปที่สถานีรถไฟ

ฉันรู้จักผู้ชายคนหนึ่งที่อยู่แถวนั้นด้วยละ ที่รัก

เธอพูดอย่างนั้น หรือเขาแค่จินตนาการขึ้น

เธอพูด เอาละ ฉันอยู่ที่เมืองวิลมิงตัน บิล คลินตัน เป็นประธานาธิบดี เราไปที่สถานีรถไฟ และมีผู้ชายคนหนึ่งอยู่ที่นั่น เป็นคนประเภทที่ชอบเจรจาธุรกิจในห้องน้ำชาย โดยเฉพาะเมื่อสารรูปของลูกค้าเหมือนเพิ่งถูกผ่าตัดจัดหน้า มาใหม่ตอนที่เขาถามฉันว่าใครทำให้โกรธมา ฉันตอบกลับไปว่า...

“ฉันตอบกลับไปว่า ไปยุ่งกับไ้หนุของนายดีกว่าไหมวะ” แดนเพิ่มพ้ำ

ตอนที่เดินเข้าห้องน้ำไปกับชายคนนั้น แดนตั้งใจว่าจะซื้อแค่ร่มเดียวเพื่อเอาใจคู่ควงของเขา ไม่มากไปกว่านั้น และมันต้องไม่ถูกเจือจางด้วยแอนิทอล ชนิดครึ่งต่อครึ่ง โคเคนอาจเป็นของโปรดของดีนี่ แต่ไม่ใช่ของเขา อนาซิน* ของคนมีเงิน เขาเคยได้ยินคนเรียกว่าอย่างนั้น และเขาก็ห่างไกลจากคำว่ามีเงินอยู่หลายขุม แต่ตอนนั้นเอง จู่ๆใครคนหนึ่งก็เดินออกมาจากห้องน้ำ ชายแปลกหน้า บุคลิกเหมือนนักธุรกิจ หิ้วกระเป๋าเอกสารซึ่งกระแทกกับหัวเข่าระหว่างที่เดิน และเมื่อมิสเตอร์นักธุรกิจเดินมาล้างมือที่อ่าง แดนก็เห็นแมลงวันคลานยั้วเยี้ยทั่วใบหน้าของเขา

แมลงวันตอมศพ มิสเตอร์นักธุรกิจกำลังชะตาขาดและยังไม่รู้ตัว

ด้วยเหตุนี้เอง แทนที่จะซื้อแค่ร่มเดียว แดนค่อนข้างมั่นใจว่าเขาตัดสินใจจัดหนัก แต่เขาอาจเปลี่ยนใจในนาทีสุดท้าย เป็นไปได้นะ เขาจะอะไรได้น้อยมาก แต่ฉันจำแมลงวันพวกนั้นได้

ใช่ เขาจำพวกมันได้ เหล้ากดความสามารถในการส่องแสงไว้และน็อกมันจนหมดสติ เพียงแต่เขาไม่แน่ใจด้วยซ้ำว่าแมลงวันนั้นเป็นส่วนหนึ่งของการส่องแสง พวกมันน่าจะมาก็มา ไม่ว่าเขาจะเมาหรือสร้าง

เขาคิดขึ้นมาอีก ฉันจำเป็นต้องไปจากที่นี่

เขาคิดขึ้นมา ฉันอยากจะตายๆไปซะ

* Anacin ชื่อทางการค้าของยาในกลุ่มบรรเทาอาการปวดชนิดหนึ่ง

ดีนี่เสียงครี๊ดคราดเบาๆ ทางจุกและพลิกตัวหนีแสงยามเช้าที่ไร้เมตตา ยกเว้น ฟูกที่อยู่บนพื้นแล้ว ห้องนี้แทบไม่มีเครื่องเรือนใดๆ อีก ไม่มีแม้แต่โต๊ะเขียนหนังสือจากร้านขายของเลหลัง ตู้เปิดอำช้า แดนเห็นเสื้อผ้าไม่กี่ชิ้นของดีนี่หมกอยู่ในตะกร้าพลาสติกสองใบเป็นส่วนใหญ่ สองสามชิ้นที่ถูกเอาขึ้นไม้แขวนดูเหมือนจะเป็นเสื้อผ้าสำหรับใส่ออกไปเที่ยวบาร์ เขาเห็นเสื้อยัดสีแดงตัวหนึ่ง พิมพ์ข้อความกากเพชรด้านหน้าว่า **สาวฮ็อต** กับกระโปรงยีนขายรุ่มตามสมัยนิยม มีรองเท้าผ้าใบสองคู่ รองเท้าส้นแบนสอง และรองเท้าส้นสูงมีสายรัดที่เหมือนกับจะเชิญชวนว่า อี้นั่นหน้อยลิ อีกคู่หนึ่ง แต่ไม่มีรองเท้าแตะพื้นไม้ก๊อก ไม่มีวีแววรีบิอส์เย็นๆ ของเขาเช่นกัน

แดนจำไม่ได้ว่าสลัดมันออกตอนเข้ามาที่นี่ แต่ถ้าเขาทำอย่างนั้น มันก็จะอยู่ในห้องนั่งเล่น ซึ่งเขาจำได้รางๆ กระเป๋าสะพายของเธอลอยอยู่ที่นั่นด้วย เขาอาจฝากเงินสดที่เหลืออยู่ไม่ว่าจะเท่าไรไว้กับเธอเพื่อความปลอดภัย มันผิดวิสัยแต่ไม่ใช่เป็นไปไม่ได้

เขาพาหัวที่ปวดตบๆ เดินไปตามทางเดินสั้นๆ ตรงไปยังที่ที่สันนิษฐานว่าเป็นอีกห้องเดียวที่มีอยู่ในอพาร์ทเมนต์ อีกฟากของห้องเป็นที่ตั้งของครัวขนาดเล็ก เครื่องอำนวยความสะดวกประกอบด้วยเตาไฟฟ้าเล็กๆ กับตู้เย็นใบเล็กยัดอยู่ใต้เคาน์เตอร์ ในบริเวณที่นั่งพักผ่อนมีโซฟาใส่โพลีเอสเตอร์ที่ดูสกปรกและดูเก่าด้วยก้านอิฐ มันหันหน้าเข้าหาโทรทัศน์เครื่องใหญ่ที่มีรอยร้าวพาดตรงกลางจอ เทปการขึ้นหนึ่งถูกนำมาปิดทับรอยนี้ไว้ แต่ตอนนี้ห้อยร่องร่ง เหลือแค่มุมเดียวที่ยังติดอยู่ แมลงวันสองตัวติดอยู่บนเทป ตัวหนึ่งยังคงดิ้นอย่างหมดสิ้นเร็วแรง แดนจ้องมองมันด้วยความหลงใหลอันพิลึกพิลั่น สิ่งนี้สะท้อนให้เห็น (และไม่ใช่ครั้งแรก) ว่าดวงตาของคณเภาค้ำมีความสามารถอันน่าฉงนในการค้นพบสิ่งที่น่ารังเกียจที่สุดในทุกๆ พื้นที่

มีโต๊ะรับแขกตัวหนึ่งตั้งอยู่หน้าโซฟา ขาวของบนโต๊ะประกอบด้วยที่เขียนบุหรืที่มีก้นบุหรืที่ทิ้งไว้จนล้น ถ้วยพลาสติกใส่ผงสีขาว และนิตยสาร ทีเฟิลซึ่งมีโคเคนอีกจำนวนหนึ่งกระจายอยู่ทั่วปึก และเพื่อทำให้ภาพทั้งหมดสมบูรณ์ ข้างๆ หนังสือมีธนบัตรหนึ่งดอลลาร์ใบหนึ่งซึ่งบางส่วนยังคงโค้งงอไม่คืนรูป แดนไม่รู้ว่าเขากับดีนี่สุดเข้าไปเท่าไร แต่ดูจากปริมาณของที่เหลือ เขาสมควรจับเงินห้าร้อยดอลลาร์

แม่งเอ๊ย ฉันไม่ชอบโค้กด้วยซ้ำ แล้วนี่สุดเข้าไปได้ยังไง หายใจแทบไม่ออกอยู่แล้ว

เขาไม่ได้พูด เธอต่างหากที่พูด เขาแค่เอามันมาดูเหิงอก ความทรงจำทั้งหมดเริ่มหวนกลับมา เขาอยากให้มันอยู่ใกล้ๆ มากกว่า แต่ดูเหมือนว่าจะสายเกินไป

แมลงวันตอมศพในห้องน้ำ คลานยั้วเยี้ยเข้าๆ ออกๆ จากปากของมิสเตอร์นักธุรกิจ รวมทั้งบนดวงตาชั้นในและ มิสเตอร์คำยาถามว่าแดนมองอะไรอยู่ เขาตอบกลับไปว่าไม่มีอะไรและไม่ต้องสนใจ มาดูกันดีกว่าว่านายมีอะไรให้ฉันบ้าง ปรากฏว่ามิสเตอร์คำยาไม่มีเลย ซึ่งเป็นเรื่องปกติของคนพวกนี้ เหตุการณ์ถัดจากนี้คือการเดินทางกลับที่พักของดินี่ด้วยรถแท็กซี่อีกคัน เธอสูดโคเคนจากหลังมือล่วงหน้าไปก่อน โลภมาก หรือไม่ก็เลี่ยนจนรอไม่ไหว แดนจำได้ว่าเธอกับเขาพยายามจะร้องเพลง“มิสเตอร์โรโบโต”

เขาเหลือบไปเห็นรองเท้าแตะของดินี่และรีบอร์คส์ของตัวเองถูกทิ้งไว้หลังประตู และความทรงจำที่ยังบรรเจิดก็ปรากฏขึ้นอีก เธอไม่ได้สลัดรองเท้าแตะออก แค่งล่อยให้มันลื่นหลุดจากเท้า เพราะตอนนั้นมือสองข้างของเขาตะครุบกัน เธออยู่ ขณะที่ขาของเธอเกี่ยวกระหวัดรอบเอวเขา ลำคอของเธอมีกลิ่นน้ำหอมลมหายใจส่งกลิ่นหนังหมูทอดกรอบรสบาร์บีคิว ทั้งคู่สวปามเข้าไปเต็มคราบก่อนจะไปต่อกันที่โต๊ะพูล

แดนหยิบรองเท้าผ้าใบมาสวมและเดินตัดไปที่ครัวเล็ก คิดในใจว่าอาจมีกาแฟสำเร็จรูปอยู่ในตู้เก็บของใบเดียวที่มีอยู่ เขาไม่เจอกาแฟ แต่เห็นกระเป๋าสะพายของเธอตกอยู่ที่พื้น เขาคิดว่าเขาจำได้ตอนที่เธอโยนมันไปที่โซฟาและหัวเราะร่วนเมื่อพลาดเป้า ข้างของจิปาตะครึ่งหนึ่งไหลออกมาข้างนอก ในนั้นมีกระเป๋าสตางค์เงินหนังเทียมสีแดงรวมอยู่ด้วย เขาโกยทั้งหมดกลับเข้าไปแล้วหัวมันไปที่ครัว แม้จะรู้ยิ่งกว่ารู้ว่าตอนนี้เงินตัวเองไปอยู่ในกระเป๋ากางเกงยีนยี่ห้อดังของมิสเตอร์คำยาเป็นที่เรียบร้อยแล้ว แต่อีกใจก็ยังดันทุรังคิดว่ามันน่าจะยังมีเหลืออยู่บ้าง ถ้าเขาอยากให้เป็นเช่นนั้นอย่างมากนะนะ สิบดอลลาร์เพียงพอสำหรับเหล้าสามแก้วหรือเบียร์แพ็คหกกระป๋องสองแพ็ค แต่วันนี้เขาต้องใช้มากกว่านั้น

เขาหยิบกระเป๋าสตางค์ของเธอออกมาเปิดดู มีรูปถ่ายจำนวนหนึ่ง สองรูปเป็นภาพที่ติดที่ถ่ายกับผู้ชายที่ดูเหมือนเธอจนน่าจะเป็นญาติแน่ๆ อีกสองรูปเธออุ้มเด็กแบเบาะคนหนึ่ง รูปหนึ่งดินี่สวมชุดงานพร้อมยีนข้างเด็กหนุ่มพันเยินสวมทักซีโดสีฟ้าอับลักษ์ณ์ ช่องเก็บธนบัตรดูตุงๆ มันทำให้เขามีความหวัง จนกระทั่งเขาอำมหันออกและเห็นแอสตมปีอาหารแพลมออกมา มีเงินจำนวนหนึ่งอยู่ด้วย แบงก์ยี่สิบสองใบกับแบงก์สิบอีกสาม

นี่มันเงินฉัน หรืออย่างน้อยก็เศษซากของมันที่ยังเหลืออยู่

แต่เขาฉลาดเกินกว่านั้น เขาไม่มีทางฝากรายได้ประจำสัปดาห์ไว้กับผู้หญิง
เมื่อยาเบที่จับกันในบาร์เพื่อความปลอดภัย นี่เป็นเงินของเธอ

ก็ใช่ แต่ไฉนก็ความคิดเธอด้วยไม่ใช่หรือไง ผู้หญิงคนนี้ไม่ใช่หรือที่ทำให้
เขาถึงแตกและเมาค้างเช้านี้

เปล่าเลย แกเมาค้างเพราะแกซื้อเมาต่างหาก และที่แกถึงแตกก็เพราะแก
เห็นแมลงวันตอมศพ

ก็อาจจะจริง แต่ถ้าเธอไม่รีบเร่งให้เราไปสถานีรถไฟและซื้อยา เขาก็จะ
ไม่ต้องเห็นแมลงวันตอมศพ

เธออาจจำเป็นต้องใช้เงินเจ็ดสิบเหรียญนั้นเพื่อซื้อของชำระ

จริงสิ เนยถั่วกับแยมสตรอร์เบอร์รี่อย่างละครึ่งปึก แล้วก็ขนมปังลักแถว
เพื่อเอามาทา ส่วนที่เหลือเธอก็ยังเอาแอสแตมบิอาทไปแลกได้

หรือค่าเช่าพาร์ตเมนต์ เธออาจต้องการเงินจำนวนนี้สำหรับตรงนั้น

ถ้าเธอต้องการเงินค่าเช่า เอาโทรศัพท์ไปเร่ขายก็ได้ พ่อค้าบางคนนั้นอาจ
รับซื้อไว้ รวมทั้งไค้กับข้าวของอื่นๆ ด้วย ถึงยังงั้นเจ็ดสิบดอลลาร์ก็ยังขาด
อีกเยอะสำหรับค่าเช่าหนึ่งเดือน เขาให้เหตุผล ต่อให้เป็นห้องเน่าๆแบบที่นี้ก็ตาม

เงินนั้นไม่ใช่ของลูกนะ ด็อค นั่นคือเสียงแม่ของเขา เสียงสุดท้ายที่แดน
อยากได้ยินเวลาเมาค้างขนาดหนักและอยากกระดกสักกริบจนใจแทบขาด

“ใส่หัวไปเถอะ แม่” เสียงเขาเบา แต่หมายความว่าพูด เขาหยิบเงิน
ออกมาและยัดใส่กระเป๋ากางเกง เก็บกระเป๋าเงินคืนกระเป๋าสะพายและหันหลัง
กลับ

เด็กคนหนึ่งยืนอยู่ตรงนั้น

อายุราวสิบแปดเดือน สวมเสื้อยืดทีมเบสบอลแอตแลนตาเบรฟส์ซึ่งยาว
ลงมาถึงเข่า แต่ถึงอย่างนั้นก็ยังมองเห็นผ้าอ้อมที่ใส่ไว้ข้างใต้ เพราะมันซึมซับ
ของเสียจนเต็มและรูดลงมากองเหนือข้อเท้าของเด็กชาย หัวใจของแดนกระโจน
พรวดอยู่นอก และในหัวส่งเสียงเปรี้ยดังราวกับในนั้นมีเทพธอร์กำลังเหวี่ยง
ก้อน เป็นเวลาครู่หนึ่งที่เขามั่นใจร้อยเปอร์เซ็นต์เต็มว่าเส้นเลือดในสมองจะแตก
หรือหัวใจวาย หรือไม่ก็ทั้งคู่

จากนั้นเขาสูดหายใจเข้าลึกๆแล้วพ่นมันออก “เธอมาจากไหนนี่ ฮีโร่
น้อย”

“แม่แม่” เด็กชายว่า

ซึ่งในทางหนึ่งก็สมเหตุสมผลอย่างไม่ต้องสงสัย แดนก็มาจากแม่แม่
ของเขาเช่นกัน แต่นั่นไม่ช่วยอะไร การอนุมานในทางที่เลวร้ายกำลังพยายาม

ก่อตัวในหัวที่ปวดตื้อๆ แต่เขาไม่อยากข้องแวะกับมัน

เขาเห็นเกหยิบเงินนะ

ก็อาจจะใช่ แต่นั่นไม่ใช่การอนุमान ถ้าเด็กคนนี้เห็นเขาพิบมันไป แล้ว ยังไงล่ะ เจ้าหนูอายุยังไม่ถึงสองขวบด้วยซ้ำ เด็กเล็กขนาดนี้รับได้ทุกอย่างไม่ว่า ผู้ใหญ่จะทำอะไร ถ้าเขาเห็นแม่ตัวเองเดินบนพาดานพร้อมกับยิงลำแสงออกจาก ปลาญนี้ เขาก็จะรับได้

“เธอชื่ออะไร ฮีโร่” เสียงของแดนลั่นตบๆ เป็นจังหวะเดียวกับหัวใจ ซึ่งจนถึงตอนนี้ก็ยังไม่สงบ

“မိမိမိမိမိမိ”

ถามจริง เด็กคนอื่นๆ จะลือตายโหงตอนเธอเข้าไฮสกูล

“เธอมาจากบ้านข้างๆ ไซ้ไหม หรือว่าเดินมาตามทางเดิน”

ได้โปรดตอบว่าใช่ เพราะคำอนุมาณมีดังนี้ ถ้าเด็กคนนี้เป็นลูกดีนี้ หมายความว่าเธอออกไปท่องราตรีและซังลูกไว้ในหอพาร์ตเมนต์เฮงชวยนี้ตามลำพัง

“မမ့်မမ့်!”

หนูน้อยเลยรีบไปเห็นโคเคนบนโต๊ะรับแขกและเดินตะเตาะเข้าไปหามัน
ผ้าอ้อมเปียกโชกกวัดแกว่งไปมา

“ทนนทน!”

“ไม่ใช่ นั่นไม่ใช่ชนม” แดนบอก แต่ที่จริงมันใช่ ชนมสำหรับจุ๊กง

เด็กชายไม่สนใจ เขายื่นมือข้างหนึ่งเข้าไปหาวงสี่ขาพวกนั้น ขณะที่ทำ
อย่างนั้น แดนก็เห็นรอยขานบนต้นแขนข้างหนึ่ง เป็นรอยที่เกิดจากการถูกมือบีบ

แดนคว้าตัวเด็กชายด้วยการรวบเอาและสอดแขนซ้อนได้ขา ตอนที่เขายกตัวเด็กน้อยขึ้นและอุ้มออกมาให้หันโต๊ะ (ผ้าอ้อมเปียกโชกพ่นไอน้ำร้อนและหยดเปาะเปาะลงบนพื้น) ในหัวของเขาก็ดูประหลาดพิสดารยิ่ง เพราะเขารู้แต่แจ่มชัดอย่างเจ็บปวด ผู้ชายหน้าตาเหมือนดีนบีบนรูปถ่ายในกระเป๋าสตางค์คว้าตัวเด็กชายขึ้นมาเขย่าและทิ้งรวบนิ้วไว้

(เฮ้ย ทอมมี มีตรงไหนในคำว่า โสฬสไปให้พ้น ที่แกไม่เข้าใจอะ)

(แรนดี้ อย่า เขายังเด็กอยู่นะ)

ภาพนั้นหายไป แต่เสียงที่สองที่ดังขึ้น เสียงที่อ่อนล้าและหัดทาน นั้นคือเสียงของดีนี่ และแดนเข้าใจว่าแอนด์คือพี่ชายของเธอ มันสมเหตุสมผล ไม่จำเป็นว่าคนทำร้ายจะต้องเป็นแฟนหนุ่มเสมอไป บางครั้งอาจเป็นพี่ชาย บางครั้งอาจเป็นลุง บางครั้ง...

(ออกมาเดี๋ยวนี้อ้อ! ไข่ลูกหมาขยะ ออกมา แล้วกินยาของแกะซะ)

อาจเป็นไปได้แม้แต่พ่อผู้เป็นที่รัก

แดนอุ้มเด็กชาย...ทอมมี เขาชื่อทอมมี เข้าไปในห้องนอน เจ้าหนูเห็นแม่ และเริ่มดิ้นทันที “แม่แม่! แม่แม่! แม่แม่!”

เมื่อแดนวางเขาลงกับพื้น ทอมมีเดินเตาะเตาะไปที่ฟูกแล้วคลานขึ้นไปอยู่ข้างๆแม่ ทั้งที่ยังหลับ แต่คืนนี้ก็ยกแขนข้างหนึ่งโอบเขาและดึงเข้ามากอดแนบอก เลื้อยเบรฟส์ร่นขึ้น แดนเห็นรอยขำบนขาทั้งสองของเด็ก

ไอ้พี่ชายนั้นชื่อเรนดี้ ฉันหาตัวมันเจอแน่นอน

ความคิดนี้เย็นเยียบและใสกระจ่างเทียบเท่าทะเลสาบน้ำแข็งในเดือนมกราคม ถ้าเขาถือรูปถ่ายจากกระเป๋าเงินไว้และเพ่งสมาธิ ลืมอาการปวดตบๆในหัวไปชั่วครู่ เขาอาจหาไอ้พี่ชายใหญ่คนนั้นเจอ เขาเคยทำแบบนี้มาก่อน

ฉันอาจฝากรอยขำของฉันท้องลักสองสามจุด และบอกมันว่าคราวหน้าจะเอาให้ตาย

เพียงแต่จะไม่มีคราวหน้า พวกกันที่ล่ำสำหรับวิลมิงตัน เขาจะไม่มีวันพบเห็นคืนนี้หรือพาร์ตเมนต์เล็กๆที่ناهตพู่หลังนี้อีก จะไม่นึกถึงเมื่อคืนหรือเมื่อเช้านี้อีกต่อไป

คราวนี้เป็นเสียงดิก ฮัลโลรานน์ ไม่หรอก หนู่มน้อย เธออาจทำอะไรต่อมิอะไรจากโอเวอร์ลูดเก็บใส่กล่องนรภัยอย่างมิดชิด แต่ไม่ใช่ความทรงจำ ไม่มีทางทำอย่างนั้นกับมัน พวกมันคือญาติตัวจริง

แดนยืนตรงปากประตูและมองไปที่คืนกับลูกชายที่เข้าไปทั้งตัว เด็กน้อยหลับต่อแล้ว ท่ามกลางแสงอาทิตย์ยามเช้า สองแม่ลูกแทบจะดูบริสุทธิ์ผุดผ่องราวกับเทพยดา

ผู้หญิงคนนี้ไม่ใช่นางฟ้า เธออาจไม่ใช่คนทำให้เกิดรอยขำพวกนั้น แต่เธอออกไปปาร์ตี้และทิ้งเขาไว้ตามลำพัง ถ้าแกไม่อยู่ตรงนั้นตอนที่เจ้าหนูตื่นขึ้นแล้วเดินเข้าไปในห้องนั่งเล่นล่ะก็...

หนมหนม เด็กชายพูดพร้อมกับยื่นมือเข้าไปหาขา ไม่ได้การ ต้องทำอะไรสักอย่าง

อาจจะใช่ แต่คนลงมือไม่ใช่ฉัน ฉันคงดูดีตายละถ้าไพล่ไปร้องเรียนเรื่องการทอดทิ้งเด็กที่สำนักงานสังคมสงเคราะห์ทั้งที่สารรูปเป็นแบบนี้ แอ้มมีกลิ่นเหล้ากับกลิ่นอ้วกคลุ้งไปทั่ว ในฐานะพลเมืองที่ทำหน้าที่พลเมืองอย่างซื่อสัตย์

ลูกคืนเงินเธอไปก็ได้นี่จะ เวนดีว่า เรื่องนั้นลูกทำได้อยู่แล้ว

เขาเกือบจะทำ จริงๆนะ เขาควักเงินก้อนนั้นออกจากกระเป๋าและถือเตรียมไว้ เขาเดินซำๆเข้าไปหากระเป๋าสะพายของเธอแล้วด้วยซ้ำ และการเดิน

คงจะมีประโยชน์กับเขา เพราะมันทำให้เขาคิดอะไรได้อย่างหนึ่ง

เอาไค้ไปสิ ถ้าแกต้องเอาอะไรไปสักอย่างละก็ แกน่าจะขายส่วนที่เหลือได้สักร้อยเหรียญ อาจถึงสองร้อยด้วยซ้ำ ถ้าไม่ถูกกดราคามากเกินไป

แต่ถ้าลูกค้าในอนาคตของเขากลายเป็นตำรวจปราบปรามยาเสพติด นั่นก็ถือเป็นดวงละ เขาจะระเห็จเข้าซังเต และอาจถูกเล่นงานด้วยเรื่องเฮงซวย ห่วยแตกทั้งหลายแหล่ที่เกิดขึ้นที่มีลูกก็เว่ยด้วย เงินสบลอดภัยกว่าเยอะ ทั้งหมดเจ็ดสิบเหรียญ

ฉันจะแบ่ง เขาตัดสินใจ สีสลิปให้เธอ สามสิบเก็บไว้

แต่สามสิบจะช่วยอะไรเขาไม่ได้มากเท่าไร หนำซ้ำยังมีแสดมบี้อาหารอยู่อีกด้วย ปีกหนาพอที่จะทำให้ม้าจุกเลยทีเดียวนะ เธอสามารถเลี้ยงปากเลี้ยงท้องลูกน้อยด้วยแสดมบี้พวกนั้น

เขาหยิบโคเคนกับนิดยาสาร ฟิฟิลที่เลอะผงขึ้นมาและเอาไปวางบนเคาน์เตอร์ครัวให้พ้นมือเด็กชาย มีผ้าเช็ดจานผืนหนึ่งในอ่างล้างจาน เขาใช้มันเช็ดโต๊ะรับแขก ทำความสะอาดเศษโคเคนที่ยังเหลืออยู่ เขาบอกตัวเองว่า ถ้าเธอเดินโง่งนออกมาระหว่างที่เขาทำสิ่งนี้ เขาจะคืนเงินเขานั้นให้ เขาบอกตัวเองว่า ถ้าเธอยังคงหลับไม่รู้เรื่องต่อไป เธอก็สมควรแล้วที่จะโดนแบบนี้

ดีที่ไม่ออกมา เธอยังคงหลับไม่รู้เรื่อง

แดนทำความสะอาดจนเสร็จ โยนผ้าเช็ดจานกลับลงไปอ่าง และคิดครุ่นหนึ่งว่าจะเขียนโน้ตทิ้งไว้ แต่จะเขียนว่าอะไร ดูแลลูกให้ดีๆ อ้อ ฉันเอาเงินเธอไปนะ อย่างนั้นหรือ

ตกลง ฉันก็ไม่ต้องทิ้งโน้ต

เขาก้าวออกจากที่นั่นพร้อมกับเงินในกระเป๋ากางเกงหน้าด้านซ้าย ระวังที่จะไม่ปิดประตูกระแทกเสียงดังตอนออกไป เขาบอกตัวเองว่าเขาช่างเป็นคนที่เขาใจใส่ผู้อื่นเหลือเกิน

๓

ราวเที่ยงวัน อาการปวดหัวเนื่องจากการเมาดังก็กลายเป็นอดีต ต้องขอบคุณฟิโอรีเซตของดีนี่กับเครื่องดื่มผสมดาร์วอน เขากำลังเดินไปที่สิ่งปลูกสร้างแห่งหนึ่งซึ่งมีชื่อว่าโกลเด้นส์ดีสคานต์ลิเกอร์แอนด์อิมพอร์ตเบียร์ พื้นที่ส่วนนี้เป็นเขตเมืองเก่า สิ่งปลูกสร้างต่างๆ ก่อด้วยอิฐ ทางเท้าส่วนใหญ่ว่างเปล่า และมีโรงรับจำนำอยู่หลายแห่ง (แต่ละแห่งคัดสรรเมล็ดพืชเล่มงามๆ ออกมาโชว์หน้าร้าน) ความตั้งใจเดิมของเขาคือ ซื้อวิสกี้เกรดต่ำมาหลายๆ ขวดใหญ่ๆ มาสักขวด

แต่สิ่งที่เห็นหน้าร้านทำให้เปลี่ยนใจ มันคือรถเข็นคันหนึ่งที่ใส่สมบัติประดาмиของคนที่จัดไว้จนล้น ตอนนั้นคนจรถจัดที่ว่าอยู่ข้างในร้าน กำลังพ่นวาจาพรูสาหาใส่พนักงานของร้านอยู่ มีผ้าห่มผืนหนึ่งถูกม้วนและมัดไว้ด้วยเชือกวางอยู่ด้านบนสุดของรถเข็น แดนเห็นคราบเปื้อนสองจุด แต่โดยรวมไม่ได้ดูแย่ เขาคว้ามันมาและรีบเดินหนีอย่างรวดเร็วโดยหนีมันไว้ได้วงแขน หลังจากขโมยเงินเจ็ดสิบดอลลาร์จากคุณแม่ใบเลี้ยงเดียวที่มีปัญหาการใช้สารเสพติดมาแล้ว การลักพรมิพิเศษของคนจรถจัดจะเป็นเรื่องซีฟงอย่างแท้จริง และอาจเพราะอย่างนี้เขาจึงรู้สึกเหมือนตัวเองเป็นผงฐลิตินอย่างที่ไม่เคยรู้สึกมาก่อน

ฉันคือมนุษย์ย่อส่วนกายสิทธิ์ เขาคิดพร้อมกับเร่งฝีเท้าเลี้ยวไปตามหัวมุมถนนพร้อมของรางวัลชิ้นใหม่ ถ้าขโมยอีกสักสองสามอย่าง ร่างกายฉันจะหดจนไม่มีอยู่อีกต่อไป

เขารอฟังเสียงไวยวายอย่างโกรธแค้นของคนจรถจัดคนนั้นอยู่ ยิ่งบ้าเลียงก็จะยิ่งดัง แต่ปรากฏว่าไม่มีอะไร อีกมุมถนนเดียวเขาก็จะได้แสดงความยินดีกับตัวเองสำหรับการหลบหนีอย่างชาวสะอาด

แดนหักเลี้ยว

๔

เย็นวันนั้นเขานั่งอยู่ตรงปากอุโมงค์ระบายน้ำขนาดใหญ่ บนเนินใต้สะพานเคปเพียร์โมเริเยล เขามีห้องพัก แต่ติดปัญหาเล็กน้อยเรื่องค่าเช่าค้างจ่ายย้อนหลัง ซึ่งเขารับปากเป็นมั่นเป็นเหมาะว่าจะจ่ายก่อนเวลา ๑๗.๐๐ น. ของเมื่อวาน และได้มีแค่เรื่องนั้น แต่ถ้าเขากลับไปที่ห้อง เขาอาจถูกเชิญตัวไปเยี่ยมอาคารส่วนปกครองแห่งหนึ่งซึ่งมีหน้าตาเหมือนบ้อมปรการบนถนนเบสส์เพื่อตอบคำถามเกี่ยวกับเหตุทะเลาะวิวาทในบาร์ครั้งหนึ่ง กล่าวโดยสรุปคือ เพื่อความปลอดภัย เขาไม่ควรเฝียดใกล้ห้องเช่าแห่งนั้น

มีที่พักสำหรับคนไร้บ้านแห่งหนึ่งในย่านดาว์นทาวน์ ชื่อบ้านแห่งความหวัง (ซึ่งแน่ละ พวกซีเหล่าเรียกมันว่า บ้านแห่งความสิ้นหวัง) แต่แดนไม่มีความคิดที่จะไปที่นั่น จริงอยู่ คุณอาจได้ที่ซุกหัวนอนฟรี แต่ถ้าหนีบขวดเหล้าติดเข้าไป พวกเขาจะยึดมันไว้ วิลมิงตันคลาคล่าไปด้วยห้องพักชั่วคราวและโมเต็ลถูๆ ที่ไม่มีใครสนว่าคุณจะดื่ม สูด หรือฉีดยอะไร แต่สนว่าคุณจะเอาเงินค่าเหล้าที่หอมหวานไปละลายกับค่าเตียงและหลังคาคุ้มหัวทำไม ในเมื่ออากาศอุ่นและแห้งออกอย่างนี้ รอกลุ่มเรื่องเตียงกับหลังคาตอนเดินทางขึ้นเหนือก็ยังไม่สายแถมตอนนั้นเขาต้องคิดว่าจะไปเก็บข้าวของส่วนตัวสองสามชิ้นออกจากห้องที่ถนน

เบอร์นี้อย่างไรโดยไม่ให้เจ้าของห้องเห็นด้วย

พระจันทร์ลอยตัวขึ้นเหนือแม่น้ำ ผ้าห่มกางอยู่ข้างหลัง อีกไม่ช้าเขาจะทอดตัวลงบนนั้นและดึงมันมาห่อหุ้มตัวราวกับรังไหม จากนั้นก็ผล็อยหลับไป เขามาจากพอที่จะมีความสุข ช่วงบินขึ้นและไต่ระดับความสูงนั้นหลักๆเลยคือการแต่ตอนนั้นความปั่นป่วนของการบินในระดับความสูงต่ำเหล่านี้นกลายเป็นอดีตไปหมดแล้ว เขาคิดว่าวิถีชีวิตของเขาไม่ใช่แบบที่พวกอเมริกันน่าจะเรียกว่าชีวิตที่เป็นแบบอย่าง แต่สำหรับตอนนี้อะไรก็ไม่เป็นปัญหาทั้งนั้น เขามีเหล้าโอลด์ชันขาวหนึ่ง (ชื่อจากร้านเหล้าที่อยู่ห่างจากโกลเดนส์ดีสเคานตี้ในระยะที่ปลอดภัย) กับแซนด์วิชโฮโร^๓ ครึ่งชิ้นสำหรับมือเช้าวันพรุ่งนี้ อนาคตนั้นขมุกขมัว แต่ค่าคินี้ดวงจันทร์ใสกระจ่าง และทุกอย่างดำเนินไปตามวิถีทางที่มันควรจะเป็น

(หนมหนม)

จู่ๆเด็กคนนั้นก็มาอยู่กับเขา ทอมมี อยู่กับเขาตรงนี้ มือที่ยื่นเข้าไปหาโคเคน รอยข้ำบนแขน ดวงตาสีฟ้า

(หนมหนม)

เขามองเห็นภาพนี้ด้วยความแจ่มชัดอย่างเจ็บร้าวโดยไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการส่องแสง และไม่ได้มีแค่นั้น ดินนอนหงายและส่งเสียงกรน กระเป๋าเงินหนังเทียมสีแดง แสตมป์อาหารเป็นฟอนพร้อมชื่อ **กระทรวงเกษตรแห่งสหรัฐอเมริกา** พิมพ์อยู่ด้านบน เงินสดเจ็ดสิบดอลลาร์ เงินที่เขาหยิบเอามา

นึกถึงพระจันทร์สี นึกถึงความสงบของมันทอนที่ลอยเหนือผิวน้ำ

เขาทำอย่างนั้นได้ครู่เดียว หลังจากนั้นก็เห็นภาพดินที่กำลังนอนหงาย กระเป๋าเงินหนังเทียมสีแดง แสตมป์อาหารเป็นฟอน เงินสดยับยู่ยี่ชวนเวทนา (ซึ่งหายไปเยอะแล้ว) และภาพที่ชัดเจนที่สุดในบรรดาทั้งหมด เขาเห็นเด็กคนนั้นยื่นมือที่ดูคล้ายปลาตายเข้าไปหาโคเคน ตาสีฟ้า แขนเป็นรอยข้ำ

หนมหนม เด็กชายพูด

แม่แม่ เด็กชายพูดอีก

แดนเรียนรู้เคล็ดลับการวัดปริมาณเหล้า วิธีนี้ช่วยให้มันอยู่ได้นานขึ้น อาการมึนเมาจะนุ่มนวลขึ้น และอาการปวดหัวในวันรุ่งขึ้นจะทุเลาลงและจัดการได้มากขึ้น อย่างไรก็ตาม บางครั้งอุปกรณ์ที่ใช้วัดทำงานผิดพลาด และความชวยก็จะบังเกิด ที่มีลึกลับเป็นตัวอย่าง คราวนั้นมันคล้ายกับจะเป็นอุบัติเหตุ แต่สำหรับคินี้ การกระดกเหล้าหมดขวดด้วยการยกชดยาวๆ สี่ครั้งเป็นความตั้งใจ

^๓ แซนด์วิชขนาดใหญ่ มักใช้ขนมปังฝรั่งเศสชนิดยาวแทนขนมปังชั้นสี่เหลี่ยมตามปกติ

ความคิดของเราคือกระดานดำ เหล้าคือแปรงลบกระดาน

เขาล้มตัวลงนอนและดึงผ้าห่มที่ขโมยมามาทนรอบกาย เผื่อให้ช่วงเวลา
ที่สติจะดับวูบเดินทางมาถึง แล้วมันก็มา แต่ทอมมีมาถึงก่อน เลือแอตแลนตา
เบรฟส์ ผ้าอ้อมห้อยโหนงเหง ทาสีฟ้า แขนเป็นรอยขีด มือปลาตา

ทนมทนม แม่แม่

ฉันจะไม่วันปรีดาพูดเรื่องนี้ เขาบอกตัวเอง ไม่ว่ากับใครทั้งนั้น

ขณะที่ดวงจันทร์ลอยเด่นเหนือเมืองวิลมิงตัน นอร์ทแคโรไลนา แดน
ทอร์เรนซ์ ก็อยู่ในสภาพไร้สติ เขาผันถึงโรงแรมโอเวอร์ลูด แต่จะจำไม่ได้เมื่อตื่น
ขึ้นมา สิ่งที่เขาจะจดจำคือดวงตาสีฟ้าคู่ นั้น แขนที่มีรอยขีดข้างนั้น และมือที่ยื่น
ออกมา

เขาประสบความสำเร็จในการเก็บข้าวของส่วนตัวออกจากห้องเช่าและ
เดินทางขึ้นเหนือ ตอนแรกไปทางเหนือของนิวยอร์ก จากนั้นก็ต่อไปที่แมสซาชู-
เซตส์ สองปีผ่านไป บางครั้งเขาช่วยเหลือผู้คน โดยมากเป็นคนชรา เขามีวิธี
ช่วยในแบบของเขา หลายคืนที่มันเมา เด็กคนนั้นจะเป็นสิ่งสุดท้ายที่เขานึกถึง
และเป็นสิ่งแรกที่ปรากฏในห้วงคำนึงยามเช้าวันต่อมาที่เริ่มต้นพร้อมกับอาการ
เมาค้าง เขานึกถึงเด็กคนนั้นทุกครั้งที่เขาบอกตัวเองว่าจะเลิกดื่ม อาจจะมีสักอาทิตย์
หนึ่ง เดือนหนึ่งไม่มีพลาด เด็กคนนั้น ดวงตาคู่นั้น แขนข้างนั้น มือปลาตา
ที่ยื่นออกมา

ทนมทนม

แม่แม่